

PREMIUL AKUTAGAWA 2019

NATSUKO IMAMURA

Femeia cu fustă violet

„UN ROMAN CARE-ȚI TAIE RĂSUFLAREA... ȘI PE VOI VĂ VA OBSEDA."
— LEILA SLIMANI —

HUMANITAS fiction

NATSUKO IMAMURA

Femeia cu fustă violet

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

NATSUKO IMAMURA

MURASAKI NO SUKĀTO NO ONNA
(THE WOMAN IN THE PURPLE SKIRT)

1

În cartierul nostru locuiește o doamnă pe care lumea a poreclit-o Femeia cu fustă violet. Bineînțeles, numele i se trage de la nelipsita-i fustă violet.

La început am crezut că-i o fetișcană – poate pentru că-i măruntică de statură și are pletele negre și drepte, care-i ajung până la umeri. De departe ai jura că-i o școlăriță, însă de aproape nu-i tocmai o jună. Are pe față câteva pete maronii de vârstă, iar părul negru, care-i atârnă până la umeri, este uscat și lipsit de strălucire. O dată pe săptămână se înființează la patiseria din galeria comercială și își face cinste cu o brioșă cu cremă de lapte. Eu, pitită într-un colț unde mă prefac interesată de niște pateuri, n-o scap nici o clipă din ochi. De câte ori o privesc, mi se pare că seamănă cu cineva cunoscut, dar zău dacă știu cu cine!

La intrarea sudică a parcului din apropiere se află trei bănci. Ultima din șir este „special rezervată” pentru ea.

În zilele tihnite, Femeia cu fustă violet își ia în primire brioșa de la patiserie și, îndepărtându-se de magazine, se îndreaptă spre parc. E trecut de trei după-amiaza. Umbra stejarului japonez din parc cade chiar pe „locul special rezervat”. Ea se așază pe mijlocul băncii și se apucă să ciugulească din prăjiturică. Își ține mâna stângă dedesubt, în chip de farfurie, să nu dea pe jos umplutura de cremă. Aruncă o privire la fulgii de migdale presărați pe prăjitură, apoi mai ia o mușcătură, și încă una… Când ajunge la ultima îmbucătură, se oprește o clipă, de parcă i-ar veni greu să se despartă de brioșă.

Și dintr-odată îmi cade fisa! Femeia cu fustă violet aduce cu soră-mea mai mare! Sigur, n-are cum să fie ea, mai ales că la față nu prea seamănă, dar și ea, și sorela au obiceiul ăsta ciudat, să zăbovească la ultima înghițitură. Soră-mea era foarte de treabă, genul care lăsa de fiecare dată de la ea când ne dondăneam — toate însă până la mâncare, pentru că era o mare pofticioasă! De pildă, îi plăcea la nebunie *purin,* crema cu sos de zahăr ars, și, după ce-o termina, ar fi stat minute în șir zgâindu-se în fundul paharului și înmuindu-și din când în când lingurița în ultimele picături de sos caramel.

Într-o zi, fiindcă mă călca pe nervi moșmondeala ei, m-a împins păcatul să-i fur ultima îmbucătură de *purin.* Ne-am încăierat așa de tare, că mai-mai să răsturnăm casa! Și acum mai am pe brațul stâng

cicatricile. Dar nici eu nu m-am dat bătută și am mușcat-o zdravăn de arătătorul de la mâna dreaptă, de i-am lăsat semn. Uite că se fac douăzeci de ani de când ai mei au divorțat. Oare ce-o mai face sorela? Ce s-o fi ales de ea? Tot așa înnebunită după *purin* o fi, sau a descoperit și alte delicatese?

Ia stai așa! Dacă Femeia cu fustă violet seamănă cu soră-mea, asta înseamnă că, într-un fel, are ceva și din mine… Oare? Parcă-parcă ar fi ceva… Bunăoară, dacă ei i se spune Femeia cu fustă violet, eu aș putea fi Femeia cu pulover galben! Firește, nimeni nu știe cine naiba-i Femeia cu pulover galben, însă pe ea o știe o lume întreagă.

Când Femeia cu pulover galben intră în magazine, nimeni n-o bagă în seamă – ceea ce nu se întâmplă niciodată cu Femeia cu fustă violet. Ei, tocmai aici e diferența dintre noi două!

Când ea își face apariția în galeria comercială, oamenii au patru tipuri de reacții. Unu: se fac că n-o văd. Doi: trecătorii se feresc din calea ei. Trei: teribiliștii se grozăvesc că le-a surâs norocul. Patru: fataliștii aproape că își smulg părul din cap de disperare (umblă vorba că, dacă o întâlnești de două ori pe zi, ești un mare băftos, dar să te ferească sfântu' s-o vezi și a treia oară!).

Cu toate acestea, Femeia cu fustă violet își vede netulburată de drum, fără să-i pese de reacțiile din jurul său, alunecând tacticos prin mulțime. Mă minunez încontinuu cum de reușește să se strecoare fără să dea peste nimeni chiar și în weekend, când e mare vânzoleală. E limpede că-i campioană la sportul acesta, sau, cine știe, poate are pe frunte, bine ascuns de breton, un al treilea ochi ce se rotește 360 de grade și căruia nu-i scapă nimic din tot ce se întâmplă. Una peste alta, nimeni nu-i mai sprinten și mai agil ca ea. Nici măcar eu!

De fiecare dată Femeia cu fustă violet izbutește să se strecoare prin mulțime cu atâta măiestrie, că aproape că-i înțeleg pe cusurgiii care țin morțiș să dea peste ea. Sinceră să fiu, și eu am căzut pradă tentației. Însă toți am dat greș, inclusiv eu. Oare când să fi fost? Cred că pe la începutul primăverii… Mă prefăceam că îmi văd liniștită de drum, și, când a fost la doi pași de mine, m-am repezit cu toată viteza în ea.

N-a fost o idee bună! Când mai aveam puțin și ne tamponam, Femeia cu fustă violet s-a dat binișor la o parte, iar eu, care îmi luasem avânt simțitor, m-am pomenit că mă izbesc de vitrina măcelăriei. A fost un noroc chior că n-am pățit nimic. În schimb, ca să plătesc oalele sparte, am fost nevoită să scot din buzunar o sumă frumușică.

A urmat o jumătate de an de chin. Abia acum câteva zile am izbutit în sfârșit să-mi achit angaralele. Nu mi-a fost deloc ușor, mai cu seamă că, lună de lună, înarmată cu fel și fel de flecuștețe, mă duceam la târgul organizat în curtea școlii, doar-doar oi mai scoate câțiva bănuți.

De atunci m-am jurat să nu mai repet figura! Nimeni, niciodată, n-o să reușească s-o culce la pământ pe Femeia cu fustă violet, care rămânea de neclintit, fie din pricina celui de-al treilea ochi din frunte, fie din cauza formei fizice de zile mari – deși nu știu sigur dacă despre asta era vorba. Făcea ea ce făcea și despica mulțimea ca un patinator experimentat, alunecând lin pe gheață. A! Mi se pare mie că are ceva din copilița care acum câțiva ani a luat medalia de bronz la Jocurile Olimpice de Iarnă – fetița aceea dulce, îmbrăcată cu costumaș albastru, care vorbea ca o cuconiță. Anul trecut s-a retras din lumea sportului ca să devină prezentatoare la televizor și a făcut mare vâlvă cu emisiunea ei pentru copii, ajunsă între timp prima în preferințele publicului. Ei bine, cel puțin la noi în cartier, Femeia cu fustă violet, în ciuda vârstei, nu este cu nimic mai prejos de patinatoarea aceea precoce, ba chiar a ajuns vedetă și printre copii. Uneori vin echipe de televiziune, care, în loc să le intervieveze pe gospodine despre ce pregătesc la cină sau să comenteze despre scumpirea zarzavaturilor, îi chestionează pe bătrâni și pe copii dacă au auzit de Femeia cu fustă violet. Normal că au auzit!

Mai nou, copiii au inventat și un joc pentru ea. Prichindelul care rămânea de căruță la jocul hârtie-foarfecă-piatră[1] trebuia să se apropie și să o bată ușor pe umăr. Regulile nu erau deloc complicate, iar copiii se dădeau în vânt după acest joc, care avea loc, de cele mai multe ori, în parcul din apropiere. Așadar cel pe care căzuse măgăreața se apropia binișor de Femeia cu fustă violet, așezată pe „locul special rezervat”, și o atingea pe umăr, după care o lua la goană răzând în hohote. Și tot așa, de mai multe ori la rând.

La început, când fusese inventat jocul, copiii trebuiau să intre în vorbă cu ea. Un puștan venea tiptil la „locul special rezervat” și o saluta sau o întreba de sănătate. După câteva schimburi de cuvinte, copiii o luau la sănătoasa, hlizindu-se și chiuind de mama focului.

De ceva timp însă s-au schimbat regulile fiindcă și poznașii, și victima se cam plictisiseră. Copiii papagaliceau la nesfârșit aceleași și aceleași propoziții: „Ce mai faci?”; „Ce vreme frumoasă!”, sau „Hau ar iu?”, ca să se dea mari cu engleza lor. Nu mai avea nici un haz. După câteva săptămâni, Femeia cu fustă violet, care de obicei stătea cuminte, cu ochii în pământ, a început să caște și să-și roadă unghiile. Își pigulea alene scamele de pe pulover de parcă le-ar fi dat de înțeles micuților că era momentul să schimbe placa.

Copiii s-au strâns roată și și-au lipit frunțile unul de altul, storcându-și creierii cum să salveze jocul. Noua versiune s-a dovedit un succes răsunător și nimeni nu s-a mai plâns de plictiseală. Erau în vervă chiar și când trăgeau la sorți. Paradoxal, cel care pierdea la hârtie-foarfecă-piatră și trebuia să se pună sărea în sus de bucurie, pe când rivalul său gemea deznădăjduit. În tot acest răstimp, Femeia cu

fustă violet nu se clintea de pe „locul special rezervat”, cu mâinile în poală, cu ochii plecați. Părea că nu se deprinsese cu noile reguli. Oare ce-i trecea prin minte când, din senin, se pomenea că o bate cineva pe umăr?

2

La început am crezut că Femeia cu fustă violet seamănă cu soră-mea sau cu micuța patinatoare. Nici pomeneală! E leit Mei-chan, prietena mea pe jumătate chinezoaică din școala primară, o fetiță cu codițe împletite, prinse cu elastice roșii. Cu câteva zile înainte de terminarea școlii, a plecat cu familia în Shanghai, de unde era taică-su. Mă uit la Femeia cu fustă violet cum stă cuminte pe banca din parc. În postura aceasta îmi amintește de Mei-chan la orele de înot, când nici măcar nu se sinchisea să se uite la noi cum ne strofocam să dăm din mâini și din picioare să ne ținem la suprafață. Mai degrabă prefera să stătea pe vine și să se joace cu degetele. Și dacă Femeia cu fustă violet era Mei-chan? Nu mai auzisem de colega mea de la plecarea sa în China. Cine știe, poate s-a întors în Japonia să mă întâlnească?

Cred că m-am cam ambalat. În fond, Mei-chan nici măcar nu-mi era prietenă. Ne jucaserăm de câteva ori și se purtase frumos cu mine, ba chiar îmi lăudase desenul cu câine.

— Uite ce bine ți-a ieșit codița!

Cum eram doar o copiliță, cuvintele ei m-au umplut de venerație, cu atât mai mult cu cât era foarte bună la desen. Spunea că vrea să se facă pictoriță. Și chiar s-a făcut! Fuan-Chun Mei, artista care a crescut în Țara Soarelui Răsare. Am citit într-un ziar că acum trei ani a expus în Japonia. Nu mai era fetița cu cozi împletite, dar eram sigură că femeia care zâmbea în fața propriilor tablouri era fără doar și poate Mei-chan. De mică fusese înzestrată cu niște ochi mari și strălucitori și o aluniță sub nas.

În schimb, Femeia cu fustă violet avea ochii mici, ca ai oricărui asiatic, și, în afară de petele maronii de vârstă, nu am văzut nici urmă de aluniță.

De fapt, după forma ochilor, aducea mai mult cu colega mea din generală, Arishima. Erau firi cu totul diferite, dar semănau mult la ochi. Îmi amintesc că Arishima mă cam băga în sperieți. Se vopsise blondă, șutea cu neobrăzare marfa din magazine, nu se dădea în lături să te șantajeze și era veșnic cu capsa pusă. Și mai umbla și cu un cuțit la ea. Ce mai, era dată naibii! Nimeni n-o pusese vreodată cu botul pe labe — nici părinții, nici profesorii, nici poliția. Așa cum era ea, Arishima îmi dăduse odată o gumă de mestecat cu aromă de prune.

Mă bătuse pe umăr și îmi întinsese lamela.

— Vrei?

A fost prima dată când am văzut-o pe Arishima din față. Avea ochii mari și sprâncenele arcuite a mirare. La început nici nu mi-am dat seama că era ea. Ar fi trebuit să-i mulțumesc, dar parcă-mi înghițisem limba. Mi-a trecut prin cap că guma ar putea fi otrăvită, așa că, în drum spre casă, am aruncat-o la coșul de gunoi din fața unui bar.

Sigur că nu era otrăvită. Mai bine o mâncam! A doua zi aș fi putut să mă revanșez, să-i dau și eu o bomboană, dar, din păcate, n-am fost pe fază. Am auzit că după terminawa școlii Arishima s-a înhăitat cu cei din Yakuza[2]. Ceva legat de proxenetism, trafic de droguri, sau cine știe ce afaceri dubioase. Mai mult ca sigur că acum înfundă pușcăria. Sau poate chiar a fost condamnată la moarte. Deci, clar, Femeia cu fustă violet nu-i Arishima!

Și totuși, dacă mă gândesc mai bine, mi se pare că-i bucățică ruptă din prezentatoarea aceea de la talk-show-urile de după-amiază, diva care și-a început cariera desenând *manga*[3] cu fantome. A și publicat câteva cărți ilustrate pentru copii, și, după cum ea însăși mărturisea, e mai de bon ton să fii ilustrator decât grafician de benzi desenate. Mi se pare că se căsătorise cu un coleg de breaslă… Cum naiba îl chema?

Gata! Știu! Femeia cu fustă violet seamănă cu casierița de la supermarketul din cartierul unde locuisem înainte de a mă muta aici. Mă întrebase odată dacă mă simt bine pentru că mă văzuse că picam din picioare de oboseală. Făcusem eforturi supreme până și să-mi iau restul. A doua zi mă recunoscuse și mă salutase ca pe o veche amică. Și de atunci nici c-am mai pus piciorul în magazin!

Uneori mai trec pe la biblioteca din fostul meu cartier și arunc o privire spre supermarket, de dragul vremurilor bune de altădată. Casierița e, ca de obicei, la datorie. Arată bine. Am observat că mai are un ecuson în piept, pe lângă cel vechi.

Ei, am turuit ca o moară stricată, când, de fapt și de drept, voiam să vă spun că aș fi dat orice să mă împrietenesc cu Femeia cu fustă violet!

3

Țin să vă zic că am mers în recunoaștere să văd unde locuiește Femeia cu fustă violet. Stă într-un apartament amărât, la o aruncătură de băț de parc, foarte aproape de zona comercială. Acoperișul blocului este învelit cu folie de plastic, iar bara de la scara exterioară e mâncată de rugină. Femeia cu fustă violet se strecoară cu dibăcie pe trepte, fără să se atingă de balustradă. Locuiește la 201, etajul întâi, ultima ușă de pe culoar.

De aici pleacă spre muncă. Pun pariu că toți din galeria comercială cred că, de fapt, n-are serviciu. Ce-i drept, și eu aș fi băgat mâna-n foc că-i șomeră, dar se pare că m-am înșelat.

Femeia cu fustă violet chiar lucrează! Altfel cum să-și permită să cumpere brioșele cu cremă sau de unde să scoată banii pe chirie?

Cert e că nu muncește tot timpul. Uneori are de lucru, alteori trage chiulul. Își schimbă serviciul ca pe șosete: ba lucrează la întreprinderea de șuruburi, ba la fabrica de periuțe de dinți sau la cea de sticluțe pentru picăturile de ochi. Se pare că e angajată cu ziua sau doar sezonier. Câteodată șomează vreme bună, altă dată are norocul să prindă un serviciu de luni de zile. Mi-am notat într-un carnețel programul ei de lucru: septembrie trecut a muncit, în octombrie a stat pe bară, în noiembrie și decembrie a avut serviciu doar jumătate de lună. După Anul Nou a început să lucreze abia din zece ianuarie. În februarie s-a dus la muncă toată luna. La fel și în martie. În aprilie, a stat acasă, iar în mai, în afară de Săptămâna de Aur[4], a lucrat tot timpul. În iunie și iulie a muncit sistematic, dar în august numai în a doua jumătate a lunii. În septembrie din nou a rămas șomeră, iar în octombrie s-a cârpit cum a putut. Și în luna asta, adică în noiembrie, iarăși freacă menta.

În general, când are de lucru, muncește de dimineața până seara. În asemenea zile, se duce glonț acasă, trasă la față de oboseală, fără să se mai abată pe nicăieri. Dacă are liber, preferă să nu iasă.

În ultima vreme o vezi toată ziua bună ziua prin parc sau prin magazine. Pocnește de sănătate, din câte îmi dau seama, deși nu pot sta tot timpul cu ochii pe ea. Și când zic că pocnește de sănătate înseamnă că nu lucrează.

Ce n-aș da să ne împrietenim! Dar cum?

Nu-mi stă mintea decât la asta. Și zilele se scurg una după alta…

Ar fi aiurea s-o abordez așa, hodoronc-tronc. Cum ar fi să se pomenească pe cap cu cineva care-i strigă:

— Hei, n-ai vrea să fim prietene?

Și mie mi s-ar părea ciudat dacă mi s-ar întâmpla. Mai mult ca sigur că orice om cu scaun la cap ar zice la fel. E necuviincios! Nu vreau să creadă că vreau s-o agăț.

Așadar, ce pot să fac? Eu una aș începe prin a ne prezenta așa cum se cuvine. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă am fi fost colege de școală sau de serviciu, dar…

4

Iată-mă în parcul din cartier. Am trecut pe lângă șirul de trei bănci din partea sudică și m-am așezat pe ultima dintre ele, cea mai apropiată de intrare. Am deschis ziarul de ieri, pe care tocmai îl pescuisem din coșul de gunoi.

La două bănci de mine se găsește „locul special rezervat” pentru Femeia cu fustă violet. Pe el se află un pliant cu locuri de muncă, din acelea pe care le primești gratis la minimarket. Acum vreo zece minute, Femeia cu fustă violet și-a luat nelipsita brioșă de la magazinul din apropiere. Din câte observasem, e literă de lege să vină în parc în astfel de zile. De-abia terminasem de citit rubrica de sfaturi, cu un articol despre un bărbat de treizeci de ani, care, după doi ani de căsnicie fără nici un pic de sex, se întreba dacă n-ar fi mai nimerit să divorțeze. Tocmai atunci i-am auzit pașii.

Nu mă așteptasem să apară atât de repede! M-am uitat binișor pe sub ziar și am descoperit ca nou-venitul era un bărbat în costum. Dacă aș fi ascultat mai atentă, mi-aș fi dat imediat seama că nu avea cum să fie ea. Individul a trecut pe lângă mine târșâindu-și picioarele, pesemne din pricina oboselii, și s-a așezat pe banca cea mai îndepărtată.

Ținea în mână o servietă neagră, din acelea pe care le poartă oamenii de afaceri. Dăduse probabil o raită pe la magazine fără să-și cumpere nimic și venise aici să ia o gură de aer. În parc erau cu totul cinci bănci, trei în sud și două în nord. Se vede de la o poștă că nu era din cartier după banca pe care și-o alesese. Arăta obosit, dar ar fi făcut bine să se care.

M-am apropiat de el să-i explic cum stăteau lucrurile, dar individul n-a făcut decât să se uite la mine de sus, cu un licăr amenințător în privire. Un loc rezervat e un loc rezervat, iar regulile sunt reguli pentru toată lumea. N-aveam încotro, trebuia să apăr tradiția parcului!

După ce i-am explicat de câteva ori, în sfârșit a priceput, s-a ridicat fără chef și a plecat. Tocmai atunci am zărit o siluetă bine-cunoscută care intra în parc. Da, de data asta era ea! M-am repezit să-mi reiau locul pe bancă și am deschis ziarul.

Femeia cu fustă violet avea în mâna dreaptă o pungă de hârtie. S-a așezat pe locul de-abia eliberat și și-a scos brioșa cu cremă. Scena parcă ar fi fost decupată dintr-o emisiune de la televizor. Reporterii

pun ochii pe un trecător care ține în mână o pungă de la patiserie și, nici una, nici două, îi bagă microfonul sub nas și-l întreabă: „Ce aveți acolo? Ce ați cumpărat?" Cele mai frecvente răspunsuri sunt „pâine bio" sau „brioșe cu cremă". Dacă m-ar fi întrebat pe mine, și eu aș fi răspuns tot „brioșe cu cremă", pentru că sunt înnebunită după ele. Au crema consistentă și coca pufoasă, iar glazura divină de fulgi de migdale îți trosnește în dinți.

Mniam, mniam, mniam… clefăia Femeia cu fustă violet. Deși își ținea în chip de farfurie mâna stângă, în poală îi cădeau o sumedenie de fulgi de migdale. Nu părea să se sinchisească. Se uita mereu în zare când mânca brioșe, cufundată în gânduri. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic în jur până nu dădea gata prăjiturica, plescăind cu poftă.

După ce, în sfârșit, a terminat și a mototolit punga de hârtie, ochii i-au căzut pe bancă, unde trona pliantul cu anunțurile de angajare. L-a ridicat încet și a început să-l răsfoiască. După ce a trecut rapid în revistă anunțurile, a luat-o de la capăt, de data aceasta cu mai multă băgare de seamă. Numărul conținea un articol special intitulat: „Slujba ideală pentru munca în echipă." Era un articol lung, care se întindea pe mai bine de jumătate din paginile revistei. Putea foarte bine să fi făcut abstracție de el. A sărit rapid și peste anunțurile din industria hotelieră și cea de confecții. Filele erau colorate diferit, în funcție de domeniul publicitar: albastru, roșu, galben, verde. Paginile roz de la urmă erau dedicate slujbelor de noapte. Nu știu de ce zăbovea atât asupra lor! „Nu, nu acolo, uită-te la anunțul dinainte, cel din pagina verde. Da, rubricuța din dreapta, adresată celor care doreau să trieze pachete" Încercuisem articolul cu marker fosforescent, așa că ar fi trebuit să-i sară imediat în ochi.

Femeia cu fustă violet a închis pliantul cu anunțuri, l-a împăturit și s-a îndreptat spre coșul de gunoi. o clipă am crezut c-o să-l arunce, dar l-a păstrat. În schimb, s-a debarasat de punga de la patiserie, apoi a ieșit din parc.

La câteva minute și-au făcut apariția copiii care tocmai terminaseră orele de la școală.

— Ah, nu-i aici! au zis ei în timp ce se uitau insistent de jur-împrejur, descumpăniți, neștiind ce să facă.

Bineînțeles că eu, Femeia cu pulover galben, nu le eram de nici un folos. În scurt timp au început să se joace hârtie-foarfecă-piatră, însă vocile nu le erau la fel de entuziasmate. În cele din urmă au trecut la leapșa.

A doua zi, Femeia cu fustă violet s-a prezentat la fabrica de săpun. Judecând după experiențele de până acum, dacă lua interviul și căpăta slujba, urma să bată iar drumurile, între casă și serviciu. Dacă nu, în câteva zile avea să umble iarăși pe coclauri.

A trecut o săptămână, au trecut două, și Femeia cu fustă violet încă

mai umbla brambura prin cartier. Evident, picase interviul!

După câteva zile a vrut să-și încerce norocul la o fabrică de *manjū*[5]. Tot nu se învățase minte! Întâi și-ntâi, cei din industria alimentară sunt cu ochii pe unghiile și pe părul tău. Candidatele cu părul uscat și zbârlit sau cu negru sub unghii n-au, din capul locului, nici o șansă. Am avut, bineînțeles, gura aurită și a dat-o iar în bară!

De fapt, în aceeași zi a mai avut un interviu pentru un post de gestionar în tura de noapte. Ce i-o fi trebuit asemenea slujbă?! Era chiar așa de greu să priceapă că pentru munca de noapte se preferă masculii? Ceva îmi spune că nu-i prea are la inimă. Asta nu înseamnă că-i plac femeile! Nu, nu asta voiam să spun, ci că e foarte obositor să lucrezi într-un mediu în care ești veșnic înconjurată de bărbați. Oricum n-a luat interviul, așa că grijile mi s-au risipit rapid.

Cu timpul, Femeia cu fustă violet a reușit să stabilească un nou record personal: era șomeră de două luni, sau, cel puțin, așa mi-a ieșit la socoteală. Nu mai era mult și ajungea la fundul sacului. Cum avea să-și achite chiria și întreținerea? Oare proprietarul nu începuse deja să-i strecoare biletele în care o soma să-și plătească datoriile, o amenința c-o dă în judecată, sau o strângea cu ușa să-și găsească un garant care s-o susțină financiar, deși contractul nu prevedea asta? Odată ce lucrurile intră pe acest făgaș, nu mai e cale de întors. Trebuie să te ții tare. Eu una am renunțat să-mi mai storc creierii cum să-mi plătesc chiria.

Totul a pornit de la incidentul acela nenorocit, când am spart vitrina de la măcelărie. Fiindcă trebuia să pun deoparte bani să repar stricăciunile, am rămas în urmă cu plata chiriei. Deși mai izbuteam să vând mărunțișuri la târg, eforturile mele erau frecție la picior de lemn. Nu stăteam deloc pe roze cu banii și mi-era aproape imposibil să plătesc și chiria, și reparațiile.

Cum ziceam, mi-am luat gândul de la chirie și am încercat să găsesc tot felul de tertipuri să scap de creditori. Nu m-ar fi mirat dacă proprietarul sau vreun executor judecătoresc mi-ar fi bătut la ușă să-mi ia și puținul rămas, așa că m-am hotărât să-mi las lucrurile de valoare în dulăpioarele de bagaje de la gară. Am pus ochii pe vreo zece *kapuseru hoteru*[6] pentru toate buzunarele, plus niște cafenele *manga* mai ieftine, unde, la nevoie, puteam să mă dau rapid la fund. Am găsit în zonă și în câteva dintre prefecturile învecinate zece pensiuni unde mă puteam refugia oricând. La o adică, puteam să-i spun de ele și Femeii cu fustă violet, dar, deocamdată, nu era cazul.

Din fericire, nu am văzut afișe amenințătoare lipite pe ușa ei. Nu l-am zărit nici pe proprietar pândind în fața apartamentului. Seara se aprindea lumina, și contoarul de gaze mergea. Una peste alta, era pe linia de plutire și cu chiria, și cu întreținerea.

În schimb, îi tăiaseră telefonul. Când trebuia să sune pentru un

interviu, folosea telefonul public din fața minimarketului, dar nu intra niciodată înăuntru. Era de datoria mea să dau fuga la raionul cu ziare din minimarket și să înșfac revista cu locurile de muncă, pe care mai apoi o depuneam pe „locul special rezervat" din parc.

De obicei revista ieșea o dată pe săptămână, dar uneori se publicau și numere duble. Deși coperta era diferită de la o săptămână la alta, în mare, conținutul era același. Existau o sumedenie de locuri de muncă unde era mereu nevoie de oameni, așa că anunțurile curgeau tot timpul anului. Cum nu puteam să-i dau totul mură-n gură, am lăsat-o să-și mai caute și singură de lucru, însă a reușit să pice cu brio toate interviurile, ceea ce nu mă miră, pentru că alesese niște slujbe de te durea mintea: centralistă, recepționeră la biroul de informații al unei firme comerciale… A vrut până și să lucreze într-o cafenea! Auzi tu, vânzătoare la cafenea, când ea bea apă de la țâșnitoarea din parc!! Patronul i-a spus verde în față că n-are ce căuta acolo. Pe scurt, tot acest șir de eșecuri a făcut-o să-și piardă încet-încet încrederea în propriile forțe.

După trei luni de chin, până la urmă a izbutit să ia un interviu și să se angajeze. În tot acest răstimp am bătut de zeci ori drumul la minimarket să fac rost de revista cu locurile de muncă.

Pe undeva a fost și vina mea că a durat atât. Aș fi putut face mai mult decât să încercuiesc cu marker anunțurile – trebuia să fi îndoit colțurile paginilor sau să fi lipit etichete colorate. Cu siguranță că aș fi putut să-mi dau mai mult silința, dar, una peste alta, Femeia cu fustă violet era în sfârșit pe calea cea bună. Într-o seară a plecat de acasă și s-a dus la telefonul public din fața minimarketului, în mână cu o bucată de hârtie ruptă din revista de anunțuri.

Ținea receptorul strâns și dădea în continuu din cap, cu fața crispată:

— Da… da… înțeleg.

Ca mai apoi să spună:

— Nu, nu… niciodată. E prima dată…

Și-a notat ceva în palmă cu o carioca. Să fi fost un 8? Sau poate un 3? Era limpede că erau niște numere. Ora trei pe 8 ale lunii? Data și ora interviului?

După ce a pus în furcă receptorul, i-am surprins fața din profil. Era încordată ca un arc. Aproape toate interviurile de până acum se dovediseră un fiasco, însă de data asta aș fi băgat mâna în foc că va izbuti. Era genul de firmă unde aveau mereu nevoie de oameni. În principiu, oricine arăta o brumă de interes era primit cu brațele deschise.

În orice caz, n-ar fi stricat să se spele pe cap înainte de interviu. Ar fi trebuit să-și taie unghiile, să se dea cu puțin ruj – dacă avea. Cum prima impresie contează, detaliile de genul acesta făceau diferența.

Ori de câte ori o zăream, avea părul ciufulit și uscat. Mă bătea gândul că, de fapt, se spăla pe cap cu săpun. Mai demult am lucrat cu jumătate de normă la o fabrică de șampoane și încă îmi mai rămăseseră o grămadă de mostre. În fond, de ce să nu-i dau ei?

Trecuse de amiază. M-am postat în centrul galeriei comerciale cu o pungă transparentă, burdușită cu mostre de șampon. Nimerisem fix în locul unde echipele de filmare intervievau trecătorii. Era mare vânzoleală de vreme ce strada care dădea în artera comercială principală, care se întindea de la est la vest, avea, pe dreapta, un mare supermarket, iar pe stânga, o sală de jocuri *pachinko*[7]. Erau și oameni care împărțeau fluturași cu reclame și, ocazional, mostre. Cumpărătorii sau trecătorii luau cu dragă inimă mostrele de șampon pe care le ofeream, ba chiar unii se îndepărtau câțiva pași, apoi se întorceau să-și facă iar plinul. Eram bucuroasă să văd că eforturile mele dădeau roade, dar, în ritmul acesta, tocmai persoana care avea cea mai mare nevoie nu ar mai fi căpătat nimic. Am început să scutur din cap sau și să-i gonesc pe cei care reveneau a doua sau a treia oară.

Când îmi mai rămăseseră cinci pliculețe de șampon, a apărut și ea în zona comercială. M-a văzut că împărțeam mostre gratis și s-a uitat curioasă la punga de plastic. Dar nu s-a apropiat, ci a preferat să-și vadă de drum.

Tocmai când o pornisem pe urmele ei cu gândul să-i bag sub nas o mostră, am simțit că mă prinde cineva de cotul stâng.

— Hei! Tu de unde ai răsărit? Ai aprobare de la Asociația Patronilor de Magazine?

Era proprietarul magazinului de *saké* Tatsumi, cel mai vechi din galeria comercială, nimeni altul decât Președintele Asociației cu pricina. De obicei e tot numai zâmbet și bune maniere, dar acum m-ar fi mâncat de vie.

— Ei, dar ce-avem noi aici…

M-am smucit și m-am eliberat din strânsoarea lui.

— Stai așa!

Nimic nu mă scoate mai tare din sărite decât să fiu nevoită s-o iau la sănătoasa. Dar n-aveam încotro. Pe când fugeam de-mi sfârâiau călcâiele, am ajuns-o din urmă pe Femeia cu fustă violet, ba chiar am depășit-o. Am străbătut galeria comercială și am ieșit în bulevard. Am ținut-o tot într-o alergătură, uitându-mă mereu peste umăr, convinsă că patronul de la Tatsumi mă urmărea. După o vreme, aruncând o privire în urma mea, mi-am dat seama că nu se mai vedea nimeni.

Mai târziu, după lăsarea serii, am dat o raită pe la apartamentul 201 și am agățat de clanță punga cu mostrele de șampon. Pesemne că așa ar fi trebuit să fac de la bun început. Mi-am lipit urechea de ușă și am auzit un zgomot slab, ca și cum cineva s-ar spăla pe dinți. Bun! Poate ca în curând avea să se clăbucească și pe cap.

„Multă baftă la interviu! Sper să obții slujba!” i-am urat în gând.

5

Au trecut patru zile. Să fi fost rugăciunile mele fierbinți, șamponul cu parfum proaspăt, floral sau faptul că firma avea nevoie disperată de oameni, cert este că Femeia cu fustă violet a reușit să se angajeze. În sfârșit, soarta îi surâdea! O putea lua iar de la capăt…

În prima ei zi de lucru a plecat de acasă devreme, pe la 7:30. Eu o așteptam deja în stația aflată la o aruncătură de băț de galeria comercială. Autobuzul ne-a zgâlțâit ca pe niște saci cu cartofi preț de patruzeci de minute până să debarcăm la noul loc de muncă. La 8:30 Femeia cu fustă violet ciocănea la ușa agenției de plasament.

Directorul i-a dat în primire uniforma și cheile de la vestiar. Mai întâi trebuia să se schimbe. Ea s-a conformat și a intrat în vestiar, următoarea ușă de după birouri.

Uniforma era o rochie neagră, făcută dintr-un material bun, trainic, în care își respira pielea și, pe deasupra, și antijeg (petele nu se prea vedeau pe fondul negru). Era din poliester, se usca rapid după spălare — ceea ce era un mare avantaj. Singura hibă era că țesătura se electriza repede, dar asta nu era ceva de care să te cramponezi.

Purta pantofi negri, în ton cu uniforma. Îi achiziționase cu o zi în urmă dintr-o prăvălie din galeria comercială. Când a vrut să-și pună dresurile negre — cumpărate în aceeași zi de la un magazin de 100 *de yeni* produsul-acestea au pârâit și s-au rupt. Femeia cu fustă violet le-a scos și le-a aruncat. Ultimul accesoriu era un șorț alb, pe care, ca un făcut, și l-a legat anapoda. Trebuia să-și tragă bretelele peste umeri și apoi să și le încrucișeze pe spate.

Îmbrăcată în uniformă, a ciocănit din nou la ușă. Pe lângă directorul agenției, înăuntru se adunaseră o sumedenie de fete noi.

Directorul stătea la o masă, holbându-se la ecranul unui computer. Când Femeia cu fustă violet a intrat, directorul și-a ridicat ochii și a măsurat-o din cap până-n picioare.

Nu a comentat că nu purta ciorapi – probabil că nici nu băgase de seamă –, dar i-a făcut observație că nu-și pusese bine șorțul.

— Tsukada-san[8], Tsukada-san! a strigat el și i-a făcut semn unei doamne care stătea în fața tablei magnetice.

Tsukada-san avea să fie noua șefă a Femeii cu fustă violet.

— Fii drăguță și pregătește-o, a zis directorul, arătând spre nou-venită.

— Desigur, a răspuns aceasta, lăsând jos ecusonul și îndreptându-se către Femeia cu fustă violet.

— Azi e prima zi, nu? a întrebat-o, punându-i mâinile pe umeri.

În afară de copiii din parc, era prima dată când vedeam pe cineva atingând-o.

— Da, a răspuns aceasta încet.

Șefa a întors-o binișor cu spatele, apoi, cu mișcări rapide, i-a tras de funda de la șorț și i-a desfăcut nasturii de pe șolduri. După ce i-a încrucișat corect bretelele, a legat zdravăn cordonul și a făcut o fundă.

— Ești numai piele și os. Ai mâncat ceva pe ziua de azi?

— Da, a răspuns în șoaptă nou-venita.

Făcea pe grozava! Nu cred că apucase să pună ceva în gură.

— Da? Și ce-ai mâncat? a descusut-o șefa.

— Niște fulgi de cereale.

— Fulgi de cereale? Atunci n-o să te țină mult benzina. Un mic-dejun copios înseamnă orez. Orez! Ai așa ceva, nu?

Șefa a bătut-o ușor pe umăr. Femeia cu fustă violet a îngăimat un „mda!” cu voce pierită, apoi a scos un chicotit.

Preț de o clipă, am crezut că urechile îmi jucau feste. Dar nu, ea fusese. Femeia cu fustă violet știa să și râdă!

6

Nouă dimineața. Începea ședința. Fiindcă era prima zi de luni din acea lună, managerul hotelului era și el prezent. După ce i-a salutat pe toți cei de față și le-a adresat câteva cuvinte, managerul a ținut să sublinieze a nu știu câta oară cât de important este să se țină evidența strictă a articolelor de baie oferite clienților. Apoi a plecat.

Managerul era zgârcit la vorbă. Strategia sa era să nu se amestece prea mult, motiv pentru care venea la ședințe o dată pe lună și nu le cunoștea numele angajaților. În ultima vreme începuse să le tot atragă atenția asupra produselor cosmetice din camerele de hotel, deși până nu demult nici măcar nu se obosise să tragă cu ochiul pe foaia de inventar. Nici cu vizitele nu se prea omora. Personalul nu-l avea la inimă și îl credea cu nasul pe sus.

Îndată ce managerul s-a făcut nevăzut, i-a venit rândul directorului de agenție, care a vorbit despre gradul de ocupare al camerelor din hotel și a citit sloganul lunii. Multe dintre noi nu încăpuserăm în birou, așa că stăteam și pe coridorul care unea zona de birouri cu camerele de hotel.

Din păcate, din unghiul în care mă aflam nu o vedeam pe Femeia cu fustă violet, nu atât pentru că eram înconjurată de o mare de oameni, ci din pricina siluetei mătăhăloase a directorului, care se proțăpise chiar în fața ei. Acesta a continuat cu o serie de observații legate de activitățile din ziua precedentă.

— Camera 215: oglinda neștearsă. Camera 308: cana-fierbător nu are apă. Camera 502: capetele sulului de hârtie igienică nu sunt împăturite sub formă de triunghi. Mă doare gura de câte ori v-am spus: asigurați-vă că v-ați uitat bine înainte să plecați din cameră. Arătați cu degetul fiecare obiect din încăpere ca să nu mai faceți greșeli.

Cu mine solemne, femeile de serviciu ascultau, sau se prefăceau că-i ascultă discursul.

— Și, nu în ultimul rând, vreau să v-o arăt pe noua noastră angajată, care începe de azi lucrul.

Și s-a uitat în spatele său.

— Te rog, prezintă-te.

Am întrezărit o fracțiune de secundă fața Femeii cu fustă violet. La sfatul unui binevoitor, aceasta apucase să-și strângă în coadă părul

care de obicei îi atârna pe umeri. Pieptănătura îi scotea în evidență chipul oval, surprinzător de curat și de bine îngrijit.

— Hai, prezintă-te, i-a zis iar directorul, îndemnând-o să facă un pas înainte.

Femeia cu fustă violet încremenise, deși n-ar fi vrut să se creadă că nu-l auzise.

— Spune-ne ceva despre dumneata, a șoptit directorul încurcat. Cum te cheamă? Sper că ai nume, nu?

S-au auzit câteva râsete înfundate.

— Mă numesc Hinō… a reușit ea să îngaime cu o voce gâtuită.

— Și numele mic?

— Mayuko…

— Cum? Ce-a spus?

Femeile au început să se foiască.

— Nu știu, n-am auzit.

— Tu ai prins cum o cheamă?

— Nu. Dar tu?

— Nici un cuvințel.

— Nici eu n-am auzit nimic.

— Hei, vorbește mai tare! Nu se aude!

De fapt, auziseră foarte bine.

— Mă numesc Hinō, Mayuko Hinō, a zis ea răspicat, după care a mai adăugat: Mi se mai spune și Femeia cu fustă violet.

Eu o auzisem cât se poate de clar.

— Mai zi o dată!

— O cheamă Mayuko Hinō, s-a burzuluit directorul. Sper să vă înțelegeți bine.

7

Directorul muncea cât șapte. Trebuia să facă noi angajări, să negocieze cu cei de la hotel, să adune rapoartele zilnice, să redacteze buletinele informative, să dea o mână de ajutor la hotel, când rămâneau fără oameni, să stabilească rotația echipelor din timpul săptămânii și să răspundă plângerilor care, inevitabil, apăreau când se programau turele. Era tracasat între munca de birou și cea de la hotel. Și, colac peste pupăză, gurile rele spuneau că acasă era ținut sub papuc.

Poate că din cauza stresului se îngrășase atât!

— Și așa suntem cu oameni în minus, nu vreau să mai pierdem din personal…

Imediat ce Femeia cu fustă violet a terminat prezentările, directorul a rugat-o să treacă pe la el în pauza de prânz ca să-i facă instructajul vocal. Aceasta a încuviințat, ușor îngrijorată. Nu era ceva ieșit din comun ca un nou-venit să exerseze saluturile zilnice cu voce tare chiar din prima zi de lucru. De obicei „antrenamentul” se desfășura în același loc: afară, în zona tomberoanelor.

Gunoiul nu fusese ridicat încă. Nu era nimeni în preajmă, în afară de director și de Femeia cu fustă violet.

— Rămâi acolo și strigă cât poți de tare!

Directorul a așezat-o în perimetrul de depozitare al materialelor reciclabile, iar el s-a proptit lângă un ditamai tomberonul pentru gunoiul menajer. Stăteau față în față, gata să zbiere unul la altul silabele din *hiragana*[9].

La început n-am auzit-o.

— *Aa-ee-ii-uu-ee-oo-aa-oo,* a trâmbițat sacadat directorul de lângă tomberoane. *Ohayō gozaimasu!* Bună dimineața!

În zona cu gunoaiele, răgetele directorului au rămas fără răspuns.

— *Taa-tee-chii-tsuu-tee-too-taa-too. Arigatō gozaimasu.* Mulțumesc.

În facultate directorul cochetase cu teatrul. Toată lumea știa asta. Visase chiar să se facă actor. Însă bănuiam că altul e adevărul. Pesemne că voise să intre în grațiile vreunei actrițe și, cum nu izbutise, se lăsase păgubaș după doi ani de mers la cercul de arte dramatice. Vocea îi răsuna în fiecare colțișor al curții. Se vedea că nu-i un ageamiu. E drept, îl ajuta și burdihanul.

— *Naa-nee-nii-nuu-nee-noo-naa-noo. Otsu-karesama desu.* Ați făcut o treabă bună azi!

Molipsindu-se de entuziasmul său, Femeia cu fustă violet începuse să se învioreze. Vocea i se auzea din ce în ce mai tare și mai clar.

— *Arigatō gozaimasu.*

— *Arigatō gozaimasu.*

— *Itte irasshaimase!* La revedere, mai poftiți pe la noi!

— *Itte irasshaimase!*

— Hai că mai vii de-acasă! *Itte irasshaimase!*

— *Itte irasshaimase!*

— *Otsukaresama desu!*

— *Otsukaresama desu!*

— Bravo!

Directorul a lămurit-o că saluturile erau de două feluri: cele față de oaspeții hotelului pe care îi întâlnești pe coridor și cele față de colegi. Era esențial să știi să saluți cu intonația potrivită, numai că unii nu erau în stare nici măcar de atâta lucru, iar agenția era permanent în căutare de personal. Angajații cu state vechi le făceau zile fripte nou-veniților, care, văzând că nu se ridică la înălțimea așteptărilor, își dădeau imediat demisia. Sigur, vina era a vulpilor ălora bătrâne care-i terorizau pe cei fără experiență, dar, la urma urmei, măcar de un „bună dimineața!” să fii în stare. Dimineața nu se salută cu „bună!”. Dar nu sunt eu în măsură să comentez.

— Buun, încă o dată. Mai tare! *Arigatō gozaimasu.*

— *Arigatō gozaimasu!*

— Mai cu viață! *Arigatō gozaimasu!*

— *Arigatō gozaimasu!*

— Și mai tare. Să te audă și tanti aia de la locul de fumat. *Arigatō gozaimasu!*

— *Arigatō gozaimasu!*

— Hei tu! Da, da, tu de-acolo. Nu-ți văd fața, dar îmi dau seama că ești în uniformă. Fă cu mâna dacă o auzi. Haide! *Arigatō gozaimasu!*

— *Arigatō gozaimasu!*

Am scuturat energic din mână.

— Se pare că te-a auzit. Bine! Ai trecut proba!

8

Grație cursului-fulger ținut de director în după-amiaza aceea, colegele au ajuns să se uite la ea cu alți ochi. O pornise cu stângul de dimineață, însă acum lumea din lift a rămas plăcut impresionată când și-a înclinat ușor capul și a strigat din toată inima: *Otsukaresama desu!*

— A, deci ai gură să vorbești!

— Ia te uită, începi să te dai pe brazdă!

Reacțiile lor au avut darul să mă liniștească și să-mi alunge îngrijorarea de la început:. Așadar nu aveau s-o gonească pentru că nu știa să salute! Poare reușea să le îmbuneze și pe șefele de tură ca Tsukada sau Hamamoto care, din principiu, refuzau să le școlească pe cele care nu izbuteau să salute cum se cuvine. Știu cazuri în care unele nefericite își dăduseră demisia înainte să apuce să învețe numele articolelor de curățenie.

Așadar, Femeia cu fustă violet a intrat în pâine chiar din după-amiaza aceea.

În curtea din spate, Tsukada-san i-a arătat cum se folosesc produsele de curățenie, după care i-a dat o foaie printată, spunându-i să completeze spațiile libere cu numele obiectelor învățate. Ca un făcut, Femeia cu fustă violet nu avea nimic de scris.

— Adică ai uitat? a întrebat-o șefa de tură Tsukada. Să faci bine să-ți aduci un pix.

— Îmi pare rău, a spus Femeia cu fustă violet cu capul plecat.

— Dar camerei ai?

Aceasta a scuturat din cap. Șefa de tură a scos din borsetă un caiețel nou-nouț.

— Ți-l dau ție.

— Da? Dar este al dumneavoastră, nu?

— Mai am o grămadă. Le-am luat la ofertă: cinci cu două sute yeni.

— *Arigatō gozaimasu!*

Încă o dovadă a eficienței instructajului.

— Ei bine, aș vrea să reții că în genul ăsta de slujbă, a zis șefa de tură întinzându-i un pix, trebuie să repeți la nesfârșit același lucru. Dacă faci ce ți se spune, ajunge să-ți intre în reflex. De fapt, e foarte simplu.

— Da.

Femeia cu fostă violet a deschis carnețelul și a scris: „Să repeți

mereu același lucru.”

— Lasă prostiile! a zis doamna Tsukuda, trecându-și ochii peste însemnările ei. Doar n-o să-ți notezi tot ce spun! Ha-ha-ha, a râs cu poftă și a bătut-o prietenește pe umăr.

Femeia cu fustă violet lucra pe „etajul de instructaj”, care, după cum îi arăta numele, era destinat învățăceilor. În afară de doamna Tsukada, care trebuia să le școlească pe nou-venite, urmau să fie prezente și alte șefe de tură, gata să dea oricând o mână de ajutor, plus zece colege angajate anul trecut. Tsukada-san avea să supravegheze curățenia, și, în clipa în care totul ar fi intrat în normal, trebuia să-și pună ștampila pe documentul de încheiere a stagiului.

Și directorul a trecut „pe la etajul de instructaj” să vadă cum se descurcă protejata sa.

Femeia cu fustă violet nu era acolo. Plecase cu una din șefele de tură să învețe să schimbe detergentul lichid.

— Fata cea nouă se descurcă binișor, l-a informat doamna Tsukada.

— Și la capitolul comunicare?

— Răspunde ca la carte când e întrebată.

— Bun! a încuviințat mulțumit directorul. Exercițiile de vocalize trebuie să-i fi fost de folos.

— Era cam tăcută la început… M-am temut că nu va face față. Este foarte conștiincioasă și face tot ce-i spun. Se mișcă repede la curățenie, deși pare cam înceată la minte.

— Da?

— În tinerețe a făcut atletism șase ani, ba chiar a intrat în echipa liceului.

— Nu mai spune!

— Era bună la sprintat pe distanțe scurte. În sfârșit, am găsit pe cineva capabil!

Știam eu că Femeia cu fustă violet era fâșneață, dar nici chiar așa! În echipa de atletism?! Șase ani?!

În plus, mă luaseră prin surprindere cuvintele: „capabilă” și „conștiincioasă”. Atunci cum de picase atâtea interviuri? Din cauza fizicului? Ce-i drept, Femeia cu fustă violet nu dăduse niciodată pe afară de cochetărie. Ciudat, dar n-a fost nevoie decât să-și tragă pe ea o uniformă mai acătării și să-și strângă părul în coadă, că doamna Tsukada nu mai prididea cu laudele. Sinceră să fiu, dimineață, când Femeia cu fustă violet trecuse pe lângă mine, am simțit o boare proaspătă, florală — probabil de la mostrele de șampon pe care i le agățasem de clanța ușii. Cred cu tărie că unele parfumuri au efecte benefice asupra vieții emoționale.

La sfârșitul primei zile de lucru, șefa de tură Tsukada i-a dat Femeii cu fustă violet un fruct mare și roșu.

— Poftim un măr Hokuto[10]. Costă o grămadă de bani.

Tsukada-san și-a dus degetul la buze și a șoptit: „Ssst!”

Femeia cu fostă violet l-a apucat cu ambele mâini.

— Pentru mine?

— Normal că pentru tine.

— Dar este al…

— Ei, lasă. Toată lumea mai ciupește una, alta. Chiar și eu. Uite!

Și șefa de tură Tsukada a arătat spre sâni. Ieșeau în evidență ca nefirești, perfect rotunzi și neobișnuit de mari. La o privire mai atentă observai că fiecare avea o formă ușor diferită. Sânul drept era ca un măr, iar cel stâng, ceva mai mic, ca o portocală. Doamna Tsukada și-a vârât mâna în buzunarul șorțului și a scos o banană.

Femeia cu fustă violet a râs. Același chicotit drăgălaș de mai înainte.

— Oricum ar fi fost aruncate, mai devreme sau mai târziu. N-ar fi fost păcat de ele?

Apoi li s-a adresat șefelor de tură Hamamoto și Tachibana, venite să dea o mână de ajutor.

— Nu-i așa că nu-i nici o problemă?

Cele două au încuviințat.

— Bineînțeles.

— Nici o gospodină care se respectă n-ar arunca mâncare la gunoi. Ar fi de neiertat!

Doamna Hamamoto a scos din gentuța de la brâu un măr verde, din soiul Ōrin, iar doamna Tachibana, o portocală și o banană, pescuite din tratațiile pentru oaspeții hotelului.

— Dacă te întreabă cineva, poți să spui că fuseseră aruncate la coș.

— Exact.

— Ar fi mai bine totuși să nu te dai de gol în fața directorului.

Tsukada-san s-a întors spre Femeia cu fustă violet, și-a dus iar degetul la buze și a făcut: „Ssst!”

— Fii pe pace! N-o să-ți zică nimeni nimic, a intervenit șefa de tură Hamamoto. O vezi? a întrebat ea, arătând spre doamna Tachibana. Toată lumea știe că-și umple sticla de apă cu șampania rămasă de la oaspeții hotelului. Și niciodată n-a fost descoperită.

— Da? a întrebat Femeia cu fustă violet, șocată.

— Ce minciuni gogonate! a râs doamna Tachibana, fluturându-și mâna în dreptul feței[11].

— Ba-i adevărat. Vezi butelcuța albastră de apă de care nu se desparte o clipă? E plină cu șampanie. Ia s-o urmărești cum plescăie mulțumită din buze la fiecare dușcă.

— Termină! Nu-i adevărat! a protestat Tachibana-san.

De data asta Femeia cu fustă violet n-a mai chicotit de complezență. Era prima oară când o auzeam râzând din toată inima, fără să se prefacă.

— Vrei? a întrebat-o doamna Tsukada, scoțând din buzunarul rochiei o portocală.

— Se poate?

— Normal! Și noi ne-am luat câte una.

— Dar…

Femeia cu fustă violet părea să ezite. Se uita la cineva din spatele doamnei Tsukada. Aceasta i-a urmărit privirea.

— A, nu. Nu-ți face griji. Ea nu se omoară după fructe.

— Nu?

— Bineînțeles că nu. Nu-i așa, șefa de tură Gondō?

— În cazul acesta… Mulțumesc, a spus ea, cu o mică înclinare a capului, apoi a luat mărul și portocala oferite de doamna Tsukada, și le-a ascuns în faldurile rochiei negre, după care s-a îndreptat spre vestiar.

La plecare a strigat din tot sufletul *„Otsukaresama desu!”,* ca un angajat model care exersase îndelung în fața oglinzii. Colegele, care de dimineață fuseseră răutăcioase cu ea, i-au întors salutul:

— La revedere! Succes mâine!

9

A doua zi de muncă. Spre deosebire de ieri, Femeia cu fustă violet s-a urcat în autobuzul de 8:20. În zilele lucrătoare mijloacele de transport circulau o dată la douăzeci de minute. Cu autobuzul de 8 ajungeai prea devreme și trebuia să arzi gazul până la ședință, pe când cu cel de 8:40 erai în întârziere. La hotel a pontat la ora 8:52.

Cum a pus piciorul în vestiar, Femeia cu fustă violet a salutat voinicește:

— *Ohayō gozaimasu!*

La fel a făcut și când a intrat în birou:

— *Ohayō gozaimasu!*

Directorul și ceilalți angajați și-au ridicat privirea.

— *Ohayō!* Neața! i-au răspuns.

Un mic zâmbet aprobator a înflorit pe buzele directorului, care era, evident, foarte mulțumit de cum o instruise.

Una dintre colege a întrebat-o dacă nu are febră musculară.

— Nu, le-a răspuns ea veselă.

Însă eu știam ca o durea fiecare părticică din corp. Umerii, brațele, mijlocul, picioarele. Pe când aștepta autobuzul, am văzut-o mișcându-și capul într-o parte și-ntr-alta până i-au trosnit vertebrele.

Ieri se cam mocăise să se schimbe de uniformă, dar astăzi a fost mai expeditivă. Își pusese de acasă dresurile. În final și-a petrecut bretelele șorțului peste umeri într-un X impecabil. Nici una nu era răsucită sau strâmbă.

În timp ce își aranja părul în oglinda de pe ușa dulăpiorului, am văzut că pe mânerul periei era inscripționată emblema hotelului. Ieri Tsukada-san o îndemnase să ia din produsele de la baie, iar ei îi făcuseră cu ochiul niște bețișoare de urechi și peria aceasta. Pe când se pieptăna, în aer s-a răspândit un parfum proaspăt, floral.

Înainte să iasă din vestiar, a făcut câteva exerciții de înviorare – niște genuflexiuni și câteva rotații de umeri care i-au smuls exclamații de suferință. Se vedea de la o poștă că o dureau toți mușchii, dar nu de la prea multă muncă. Adevărul e că, după serviciu, Femeia cu fustă violet alergase ca bezmetica aproape două ore.

Ieri fuseseră rezervate cam jumătate din camerele de la hotel. Femeia cu fustă violet a pontat de plecare la 15:30, s-a urcat în autobuzul de 15:53 și a ajuns în cartier la 16:30. De obicei, când

termina lucrul se ducea direct casă, fără alte ocolișuri, însă în ziua aceea a trecut prin parc să ia o gură de aer.

După ce s-a așezat pe „locul special rezervat”, a cotrobăit în geanta din poală și a scos mărul mare și roșu pe care i-l dăduse doamna Tsukada. L-a dus în dreptul feței, a făcut gura mare și a mușcat cu poftă din el.

Apoi a mai luat o înghițitură, și încă una... Trei îmbucături una după alta. Când să muște și a patra oară, câțiva copii s-au ivit dincolo de gard.

— Uite-o! Mănâncă un măr, au strigat ei, râzând și arătând-o cu degetul.

Și într-o clipă au sărit grilajul de metal și s-au strâns roată la câțiva pași de banca ei, unde au început să joace entuziasmați hârtie-foarfecă-piatră. De trei ori a fost egalitate. În runda a patra băiatul care mimase „foarfecă” a pierdut. Prichindelul a înjurat, prefăcându-se supărat, însă, de fapt, jubila. În doi timpi și trei mișcări s-a înființat la locul unde stătea Femeia cu fustă violet, cu brațul ridicat, gata s-o bată pe umăr.

Buf! Impactul izbiturii a făcut-o să scape jos mărul.

Băiatul a scos o exclamație de uimire și s-a albit la față. Trebuia să se fi așteptat la asta de vreme ce a plesnit-o atât de tare. Puștiul s-a holbat înmărmurit la fructul rostogolit în țărână. Ceilalți copiii, luați și ei prin surprindere, se uitau țintă la mărul care s-a dus de-a dura în dreptul coșului de gunoi. Băiatul care o lovise pe umăr a ridicat fructul plin de praf și, cu o mutră spășită, s-a îndreptat spre locul unde era așezată Femeia cu fustă violet.

— Scuze, a zis, întinzându-i temător mărul.

Copiii, care până atunci îi urmăriseră cu atenție, au venit în goană la banca unde stătea Femeia cu fustă violet și și-au plecat capetele în fața ei.

— Ne pare rău. Te rog să ne ierți.

Priveliștea cu prichindeii care își lăsau în jos căpșoarele era atât de ciudată, încât o secundă am crezut că erau pe cale să înceapă alt joc.

Dar m-am înșelat. Nu asta voiau. Micuții își cereau sincer scuze. Băiatul care o lovise peste umăr avea ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Nu-i nimic, a zis ea fluturându-și mâna prin dreptul feței.

Surprinși, copiii au schimbat priviri între ei.

— O să-l spăl, a zis băiatul care o plesnise și s-a repezit la țâșnitoare.

Ceilalți prichindei l-au urmat în goană.

— Stai liniștit. Nu-i nevoie.

Femeia cu fustă violet s-a ridicat de pe bancă și a venit la ei.

Copiii au frecat bine mărul, trecându-l de la unul la altul. În cele din urmă, fructul spălat și răspălat a ajuns iar la ea.

— Ce bun e! a zis Femeia cu fustă violet reluându-și locul pe bancă și mușcând o dată din măr.

Apoi i l-a dat băiatului de lângă ea — puștiul care o lovise peste umăr. După prima îmbucătură, micuțul a exclamat:

— Chiar e bun!

Și i-a întins mărul unei fetițe din dreapta lui. Aceasta a luat o mușcătură și i l-a pasat copilului din dreapta sa.

— Delicios!

— Ce dulce e!

— E tare gustos!

Mărul a trecut din mână în mână în sensul acelor de ceasornic, iar Femeia cu fustă violet a rămas în mijloc, înconjurată de prichindei. Un băiat a luat o înghițitură, apoi au urmat două fetițe și un alt băiat, și tot așa până i-a venit iar rândul Femeii cu fustă violet. După două ture, din măr nu mai rămăsese decât cotorul.

După ce au terminat, au început să se joace leapșa. Era prima dată când intra în gașca lor. Jocul a continuat până la căderea serii. Ultima căreia i-a venit rândul să se pună a fost Femeia cu fustă violet.

Copiii, împrăștiați prin tot parcul, alergau de colo-colo ca niște șoricei. Nu erau prea ușor de prins, pentru că țâșneau în toate direcțiile, iute și imprevizibil. Deși în tinerețe făcuse atletism, le ținea cu greu piept. O vreme s-a învârtit disperată în cerc, gata să-i prindă, dar, la un moment dat, s-a oprit și s-a întors cu spatele la micuții care treceau glonț pe lângă ea. Cu mișcări tacticoase, ca și cum ar fi făcut o plimbare la pas, a început să studieze ba straturile cu flori, ba cadranul ceasului din parc. Ceva nu era în regulă. Copiii au alergat la ea, îngrijorați. Și eu intrasem la bănuieli…

— Ce-ai pățit? a întrebat unul din ei, măsurându-i cu atenție chipul.

— Te-ai supărat?

Femeia cu fustă violet a oftat cu foc:

— Sunt ruptă de oboseală!

— Ai obosit?

— Te simți bine?

— Vrei să facem o pauză?

Însă în secunda următoare, Femeia cu fustă violet l-a bătut pe umeri pe băiețelul proțăpit în fața ei.

— Te-am păcălit! Acum tu te pui! a râs ea cu gura până la urechi.

— Ce șmecherie! au strigat copiii, chicotind și aplaudând încântați.

Jucase excelent și-i dusese pe toți de nas!

Micuții au felicitat-o, bătând-o prietenește pe umăr și pe spate. Fiecare palmă de-a lor a ridicat în aer norișori groși de praf care, purtați de vântul de seară, au ajuns până la banca unde stăteam, nu departe de ieșire.

În scurt timp parcul s-a golit. Sub „locul special rezervat” am zărit o portocală. Am ridicat-o și mi-am înfipt dinții în ea fără să mă obosesc s-o curăț. Mniam, mniam, mniam. La prima mușcătură am dat de coajă, dar am continuat să molfăi și, în cele din urmă, sucul dulce mi-a inundat gura și mi s-a prelins pe bărbie.

Am continuat să mestec portocala cu poftă. Mi se făcuse o sete teribilă tot urmărindu-i cum se joacă leapșa!

10

Bineînțeles că Femeia cu fustă violet nu putea să-și ia liber doar pentru că făcuse febră musculară de la leapșa. Dimineața la prima oră a început instruirea, exact ca în ziua precedentă.

Când și când, prin ușa întredeschisă se auzea vocea șefei de tură Tsukada:

— Ssst, să nu cumva să te dai de gol față de ceilalți…

Proaspăt angajata era sistematic inițiată în secretele locului de muncă. Doamna Tsukada declarase până nu demult că n-are de gând să-și piardă vremea cu cele care nu voiau să pună osu' la treabă, însă cu Femeia cu fustă violet era amabilitatea în persoană. Aceasta îi sorbea fiecare cuvințel și scria cu sfințenie în carnet chiar și sfaturile cele mai banale. În ritmul ăsta, Tsukada-san i-ar fi dat undă verde în nici o lună, după care nou-venita ar fi lucrat singură, fără s-o mai bată nimeni la cap, iar mie mi-ar fi fost mai ușor să intru în vorbă cu ea.

Și astăzi am ratat ocazia să mă prezint. Aș fi putut s-o fac în pauza de prânz, când Femeia cu fustă violet era singură în sala de mese, savurând o ceașcă de ceai. Tocmai când îmi făceam curaj să mă apropii, a venit directorul și s-a așezat fix pe locul pe care îl ochisem.

— Ei, ce zici? Crezi că vei rămâne la noi? l-am auzit întrebând-o.

Părea sincer interesat dacă reușise să se integreze.

— Mă simt foarte bine aici, a zis cu zâmbetul pe buze Femeia cu fustă violet.

— Mă bucur! Între noi fie vorba, mi-era teamă că șefele de tură îți vor scoate peri albi, a spus el cu voce scăzută.

— A, nu, sunt foarte drăguțe cu mine.

— Sper să fie așa. Sunt niște figuri, nu?

— Ăăă… păi…

— De pildă, doamna Tsukada…

Femeia cu fustă violet a chicotit.

— Și Hamamoto-san. Sau doamna Tachibana, ori Shinjō, sau Hori, chiar și Miyaji. Ca să nu mai spun de Nakaya-san, Okita-san sau Nonomura-san. Toate una și-una.

Ea a chicotit din nou.

— E aici o adevărată menajerie.

— Vai, nu! a zâmbit ea.

— Ai reușit să le reții fetele și numele?

— Vă referiți la șefele de tură? Nu, nu încă…

— Aha. Oricum se schimbă în fiecare zi, mai puțin doamna Tsukada. În scurt timp o să le ții minte pe toate, sunt convins.

— Da.

— În tot cazul, mă bucur. Angajatele care nu izbutesc să se adapteze nu fac prea mulți purici la noi. Dar tu, Hinō-san, tu ești făcută dintr-alt aluat. Se pare că i-ai intrat pe sub piele șefei de tură Tsukada.

— Doamna Tsukada este foarte amabilă.

— Cred că ar fi foarte încântată să te audă. Hopa, s-a făcut târziu!

Directorul s-a ridicat, s-a dus la tonomat și a cumpărat două cafele.

— Poftim, pentru tine…

— Sigur?

— Să prinzi puteri după-amiază.

— *Arigatō gozaimasu!*

— Ha-ha-ha. Așa te vreau. Bravo!

11

Ziua următoare aveam liber, dar, cum Femeia cu fustă violet lucra, m-am hotărât să merg și eu la serviciu. A luat autobuzul de 8:20 și a pontat fix la aceeași oră ca ieri. De oboseală, eram cu gândurile aiurea și a fost cât pe ce să pontez și eu. Mi-am dat seama de prostie în ultima clipă.

De intrat, intrasem, dar nu m-aș fi apucat de muncă nici în ruptul capului. La urma urmei, era ziua mea liberă și nimeni nu m-ar fi luat în calcul la numărătoarea personalului. Atunci de ce naiba mă aflam aici? Bineînțeles, ca să stau discret cu ochii pe Femeia cu fustă violet, să văd cum se descurcă. Și, cu prima ocazie, să mă prezint.

Din clipa în care am pus piciorul în vestiar am realizat că făcusem o gafă. Îmi uitasem acasă uniforma și, fără ea, nu aș fi avut acces în hotel. Ieri, așa cum procedam de obicei în serile de dinainte de ziua liberă, îmi luasem uniforma, iar dimineața o spălasem și o pusesem la uscat pe balcon.

O făcusem de gâgă! Nu puteam să bat holurile hotelului în hainele de stradă, și, dacă ar fi fost să împrumut o uniformă, trebuia să rog pe cineva de la birou. M-aș fi dat singură de gol că astăzi nu lucram, și directorul m-ar fi trimis acasă valvârtej.

Deci pentru ce bătusem atâta drum? Cu coada între picioare am luat autobuzul înapoi. Bine că aveam abonament și n-am consumat aiurea banii pe transport!

Ajunsă acasă, m-am uitat la televizor și am tras un pui de somn. Când m-am trezit, începuse deja să se însereze. Am mai lenevit un pic, și, cu puțin înainte de închiderea magazinelor, m-am dat cu greu jos din pat.

Am făcut o tură pe la aprozar și farmacie, apoi am intrat în magazinul cu produse de 100 de yeni să-mi clătesc ochii. De la tonomatul de la intrarea în prăvălia de *saké* Tsukumi am cumpărat câteva nimicuri. Ultimul popas a fost la un magazin cu produse semipreparate. Pe când comparam prețurile la două articole de la ofertă, mi-am ridicat ochii și am zărit-o, la mai puțin de zece metri de mine.

Nu speram s-o mai întâlnesc azi. Văzusem de dimineață pe tablă că mai puțin de o treime din camerele de la hotel erau ocupate. La ora aceea ar fi trebuit să termine serviciul și să fi ajuns deja acasă.

Ceva nu era în regulă. N-avea mersul ei obișnuit, iute și ușor, care îți sărea mereu în ochi. Se mișca greoi, cu încetinitorul, poate și pentru că era târziu și nu mai trebuia să facă slalom printre trecătorii rătăciți.

Pesemne ca Tsukada-san scosese untul din ea. Când s-a apropiat am văzut ca privea în gol și era trasă la față. Ce să se fi întâmplat?

Mi-era ciudă pe modul prostesc în care îmi petrecusem dimineața. De ce pierdusem vremea la televizor și trândăvisem atâta în pat? De ce nu mă întorsesem? Trebuia să-mi fi băgat repede uniforma în geantă – chiar dacă era udă – și să mă fi dus direct la hotel. Abonament aveam, așa că n-aș fi avut de ce să mă codesc atât.

Femeia cu fustă violet mergea împleticit. Dacă acum s-ar fi ciocnit cineva de ea, cu siguranță că ar fi doborât-o la pământ. Din fericire nu s-a găsit nici un amator! Ea a trecut agale pe lângă mine și și-a continuat drumul spre casă cu pași nesiguri.

Un trecător i-a spus proprietarului magazinului de semipreparate:

— Fata aia de-abia se ține pe picioare. Sper că se simte bine.

Patronul a aruncat o privire spre silueta care se îndepărta.

— Văd că-i în stare să meargă și fără ajutor. Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm.

Nici unul dintre ei nu realizase că tocmai trecuse pe lângă ei Femeia cu fustă violet.

În ziua următoare am fost cam panicată.

În mod oficial, lunea era prima ei zi liberă de când se angajase. Judecând după halul în care fusese seara trecută, cred că zăcuse toată ziua.

Oare avea să se pună pe picioare într-o singură o zi? Am vrut s-o întreb pe doamna Tsukada ce se întâmplase, dar și aceasta era liberă.

Îmi făceam o sumedenie de griji. Dacă nu mai venea? Mulți dintre angajați depuseseră armele după doar câteva zile de lucru…

Nu voiam să i se întâmple asta și ei. Putea să mai rămână o vreme, măcar până ne împrieteneam…

Dimineața următoare mi s-a luat o piatră de pe inimă când am văzut-o prima la coadă, așteptând autobuzul.

Era cu totul alt om! Culoarea îi revenise în obraji, stătea dreaptă, iar privirea nu-i mai era tulbure.

Autobuzul era plin-ochi. Așa era în fiecare dimineață — ceea ce nu era deloc îmbucurător — dar să-l fi luat pe următorul însemna să întârzii la serviciu. Fiindcă era mărunțică de statură, Femeia cu fustă violet s-a strecurat binișor pe sub brațul unui salariat.

Câțiva dintre cei care așteptaseră până atunci autobuzul s-au lăsat păgubași și s-au îndreptat cu pași grăbiți spre stația de taxiuri, așa că, din ultima de la coadă, am reușit să prind un loc mai în față.

Urmându-i exemplul, m-am lăsat în jos și mi-am făcut loc pe sub

rucsacul unui licean.

În autobuz aproape că am pierdut-o din vedere fiindcă nimerise în mijlocul unui grup de corporatiști. Din unghiul în care stăteam, îi zăream o parte din cap și umărul drept. Unul dintre salariați se aplecase să-i adulmece părul. Pesemne că încă mai folosea șamponul cu parfum floral. Poate că se spălase pe cap chiar în dimineața aceea. Din păcate, nu mai era mult până rămânea fără mostre. Părul avea să-i redevină uscat și sârmos, și nimeni n-o să mai fie tentat să i-l miroasă.

La un moment dat s-a făcut un mic gol și am reușit să-i văd în întregime fața. O să vină vreodată clipa în care să-i pot spune: „Bună! Ia te uită, mergem la serviciu cu același autobuz!" Sau invers, ar fi fost frumos să intre ea în vorbă cu mine. Deocamdată însă nici nu ne salutam.

Și, cum stăteam eu așa, fără să mă pot mișca, mi-a sărit brusc în ochi un bob de orez fiert, uscat și întărit, care îi trona chiar pe haină, pe umărul drept. Șefa de tură Tsukada îi spusese să mănânce orez la micul dejun, ca să-i țină mai bine de foame. Pesemne că îi urmase sfatul și bobul rămăsese acolo de ceva vreme. Trebuia să-l dau jos, dar cum să-mi mișc degetele în înghesuiala asta?

Mi-am întins puțin câte puțin brațul. Tocmai când mai aveam câțiva centimetri să-l iau, autobuzul a intrat într-o curbă periculoasă. De la hurducăielile ce au urmat, în loc să prind bobul de orez, m-am pomenit c-o apuc de vârful nasului.

— Ngha… a făcut ea.

Mi-am retras iute mâna.

La următoarea stație au coborât mai multe persoane și autobuzul s-a mai eliberat. Femeia cu fustă violet se uita alarmată de jur-împrejur. Probabil că se întreba cine o prinsese de nas. M-am făcut mică pentru că mi se părea că mă fixează cu o privire acuzatoare. Dar nu, mă înșelasem și, nici una, nici două, s-a înfipt în corporatistul de lângă mine.

— Tu mi-ai pus mâna pe fund? a întrebat ea, arătându-l cu degetul. Perversule!

Individul a mormăit ceva neinteligibil, dar de negat, n-a negat.

Pasagerii au strâns imediat rândurile în jurul lui.

Șoferul, care fusese atent la tot ce se petrecea, a oprit în fața unei gherete de poliție. Femeia cu fustă violet a țâșnit afară, iar bărbatul a fost luat pe sus de ceilalți pasageri. Apoi ușile s-au închis, și autobuzul s-a pus în mișcare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. De pe fereastra din spate am văzut-o cum i-l arăta polițistului pe bărbatul care o pipăise.

În ziua aceea a întârziat două ore. Ședința se terminase și angajatele se aliniaseră la lift, bârfind de mama focului. Să fi dispărut ca măgarul în ceață? N-ar fi fost nici prima, nici ultima. Mai mult ca

sigur că n-o să mai vină!

Tsukada-san i-a luat apărarea:

— O fi având ea motivele ei. N-o văd plecând fără să dea explicații.

— Zău? a zis neîncrezătoare o femeie de serviciu din cele vechi. Mie una exact asta mi se pare ca a făcut.

— Nu, nu-i genul, a insistat doamna Tsukada.

— Nici eu nu cred, i-a ținut isonul șefa de tură Hamamoto.

— A pus prea mult suflet în perioada de probă ca să dea bir cu fugiții.

— Poate tocmai de aceea a șters-o fără o vorbă, a zis o altă femeie de serviciu cu state mai vechi.

Șefa de tura Tsukada a scuturat din cap.

— Nu. După atâția ani de muncă, știu exact câți bani vă face cojocul. Hinō-san trebuie să rămână la noi. Nu-i așa, doamnă Hamamoto?

— Sigur că da.

— Ba bine că nu, a comentat o altă femeie de serviciu.

— Mai știi când ne-a spus cât de mult îi place aici, doamnă Hamomoto?

— Da, mi-amintesc, a zis șefa de tură Hamamoto.

Doamna Tachibana a încuviințat și ea.

— Alaltăieri am ieșit și noi, ca fetele, a continuat doamna Tsukada. La hotel nu prea aveam clienți. Am terminat tura și toate patru ne-am dus la barul de la gară, Kushikatsu.

— Care patru?

— Șefele de tură Nakata, Nonomura și Hori aveau liber.

— Și șefa de tură Gondō? a întrebat precaută o femeie de serviciu, cu un glas de-abia șoptit.

— Gondō-san nu pune gura pe băutură, a răspuns doamna Tsukada. Ce rost să inviți pe cineva care oricum nu bea? Îl faci să se simtă prost.

— În orice caz, șefa de tură Gondō era și ea liberă, a adăugat doamna Tachibana.

— Ciudat… Am senzația că am văzut-o…

— Cred că ți s-a părut, doamnă Hamamoto. Șefa de tură Shinjō se plângea că trebuie să facă singură inventarul, fără doamna Gondō.

— Aa, parcă am auzit-o spunând asta…

— La bar Hinō-san ne-a făcut mărturisirea de care vă spuneam: „Îmi place tare mult la voi! Aș vrea să lucrez aici toată viața!” Și o spunea cu toată convingerea, a zis doamna Tsukada.

— Cred că se cam matolise.

— Ce-i drept, era cam cherchelită.

— Eu cred că de-aia n-a mai fost în stare să se dea azi jos din pat.

— Păi asta a fost alaltăieri. Cum s-o țină mahmureala două zile?

— Știu și eu? La cât a băut…

— Doamnă Hamamoto, și dumneata ai tras zdravăn la măsea!

— Lasă, că nici cu tine nu mi-e rușine, doamnă Tachibana.

— Cine, eu? De-abia dacă am băut un păhărel, două. În schimb, dumneata, Hamamoto-san, te-ai cinstit din belșug cu „ceai de prune"!

— Ei, haide, că am văzut cum îți sticleau ochii după un whiskey cu gheață.

— Nu prea cred.

— Potoliți-vă! Ei, da, și ce dacă ne-am făcut și noi o dată de cap? a zis doamna Tsukada.

— Tu cel mai tare dintre toate!

Și au izbucnit în râs tocmai când directorul a strigat din capul holului.

— Tsukada-saan! A sunat doamna Hinō și a zis că o să întârzie.

Șefa de tură Tsukada s-a întors în direcția vocii și a început să dea din mâini.

— 'Nteles.

Apoi a revenit în grupul de femei cu o expresie triumfătoare pe chip.

— Vedeți? Ce vă spuneam… Nu-i genul să dea bir cu fugiții…

12

Femeia cu fustă violet telefonase la birou de la ghereta de poliție și îi povestise directorului ce i se întâmplase.

În ciuda întârzierii, acesta i-a făcut cinste cu o cafea fierbinte de la tonomat.

— *Otsukaresama!* Azi-dimineață trebuie să fi avut un adevărat șoc.

Era trei după-amiaza. Femeia cu fustă violet, care coborâse la cantină pentru o pauză de prânz târzie, a luat cu ambele mâini cafeaua oferită de director și și-a înclinat ușor capul.

— Îmi pare rău pentru neplăcerile cauzate.

— Stai liniștită, a răspuns directorul. N-ai de ce să te scuzi. E de vină perversul ăla care te-a luat la pipăit. Ce secătură! Și eu sunt bărbat, dar e strigător la cer ce ți-a făcut. Cred că ești moartă de frică.

Femeia cu fustă violet a încuviințat.

— Poate ar trebui să iei autobuzul de la o altă oră. E drept că individul a fost pus cu botul pe labe, dar nu știi niciodată dacă nu cumva mai sunt și alții de teapa lui.

— Aveți dreptate. Din păcate, nu știu ce autobuz să iau. Cel dinainte ajunge mult prea devreme, iar cu cel de după voi fi în întârziere.

— Asta ar fi o problemă.

— În orice caz, nu vă faceți griji. Dacă mi se întâmplă ceva, sunt sigură că pasagerii și șoferul îmi vor sări în ajutor.

— Hm…

— E în regulă. Chiar n-aveți de ce să vă îngrijorați.

— De pildă azi-dimineață am stat ca pe ghimpi. N-ai dat nici un semn de viață până nu s-a terminat ședința. Am întâlnit atâtea cazuri în care angajații și-au luat pur și simplu tălpășița fără să mai anunțe!

— N-aș face asta niciodată.

— Știu. Șefele de tură ți-au luat apărarea. E adevărat că deunăzi ați ieșit împreună?

— Da, m-au invitat la bar tocmai când voiam să plec acasă.

— Am înțeles că ții la băutură.

— Vai, nu. Cine v-a spus?

— Ei, stai liniștită, nu-i nimic rău în asta, dimpotrivă, e îmbucurător să-ți faci bine treaba, și să știi să te și distrezi puțin.

— Ba nu țin la băutură, dar n-am putut să le refuz pe șefele de tură.

La un moment dat mi s-a făcut rău, și, sinceră să fiu, habar n-am cum am ajuns acasă.

— A, deci ai avut o mică aventură.

— Și faptul că m-am obișnuit cât de cât cu treburile de la hotel e numai meritul doamnei Tsukada.

— Ha-ha-ha. o să-i transmit. Ba chiar o să-i spun că speri ca pe viitor să-i iei locul.

— Dar n-am spus asta.

— Glumesc, glumesc. Deși ar trebui să te gândești serios la asta…

— La ce?

— Uite, n-aș vrea să te dai de gol față de celelalte, dar cred că ești făcută pentru meseria asta. Mai devreme sau mai târziu o să ajungi șefă de tură.

— Eu, șefă de tură?

— Ei, n-am zis c-o să se întâmple peste noapte. Poate după ce-ți termini perioada de probă… Vreau să țintești mai sus.

— Vai, nu cred că voi fi în stare.

— Prostii! Ce mare lucru? Uită-te la șefele de tură. Trai pe vătrai! Îndată ce s-au văzut cu sacii-n căruță, au și început să tragă chiulul. Cred că tu, Hinō-san, o să aduci un suflu nou, care le va impulsiona pe toate. Din păcate, condițiile de angajare nu se vor schimba prea mult… Vei purta aceeași uniformă… Sigur, față de personalul de curățenie, vei primi cu 30 de yeni mai mult pe oră. Dacă rămâi aici, o să fii mai mult ca sigur promovată și, odată trecute probele, ai putea lucra la sediul principal. Am auzit de la doamna Tsukada că ai declarat că ai vrea să continui să lucrezi la noi.

— Ăă… nu știu dacă am declarat asta…

— Când mi-a ajuns la urechi vestea, am simțit… cum să-ți zic, o mare bucurie. Da, da, o mare bucurie.

— Domnule director…

— Da, exact asta am simțit. o bucurie imensă.

13

Conversația lor începea să mă calce pe nervi. Femeia cu fustă violet nu pomenise nimic de faptul că fusese ciupită de nas în autobuz.

Pesemne că se gândea că aceeași persoană care îi pusese mâna pe fund o ciupise și de nas? Ei bine, nu. Eu eram capul răutăților.

Dimineața următoare, pe când așteptam autobuzul, m-am hotărât să nu las lucrurile așa. O s-o mai ciupesc o dată. Poate că nu băgase de seamă fiindcă fusese asaltată de o sumedenie de binevoitori, dornici s-o compătimească:

— Hei, am auzit că un bărbat te-a pipăit în autobuz.

— Trebuie să fi fost îngrozitor!

Ea îi răspundea cu amabilitate fiecărui necunoscut:

— Da, a fost cumplit!

Sau:

— Așa-i, un descreierat mi-a pus mâna pe fund.

Nicio vorbă despre faptul că fusese ciupită de nas! Aș fi băgat mâna în foc că asta făcusem. Sau poate nu… Să fi ciupit pe altcineva? Eram bulversată. În orice caz, trebuia să pun lucrurile la punct. O să repet figura. De data asta o s-o apuc zdravăn de vârful nasului, să-i dau sângele.

Totuși, dacă Femeia cu fustă violet ar fi făcut o criză, aș fi fost imediat dată jos din autobuz. Dar nu-mi păsa! Măcar așa ar fi aflat cum mă cheamă, iar eu i-aș fi cerut, bineînțeles, scuze. Apoi ne-am fi împrietenit la cataramă.

Deși îmi urzisem bine planurile, Femeia cu fustă violet n-a venit.

Am privit cum autobuzul de 8:20 se îndepărta. M-am așezat pe banca din stație și am așteptat-o. Aș fi întârziat dacă luam următorul autobuz, dar n-aveam încotro, trebuia să risc.

Să nu fi lucrat azi? M-am uitat panicată în agendă. Avea liber de-abia lunea viitoare, în nici un caz astăzi!

Am așteptat-o o oră întreagă, însă n-a apărut!

Fiindcă ratasem ședința de dimineață, am aruncat o privire pe tabla magnetică din birou să văd gradul de ocupare și lista camerelor libere. La „altele" erau mâzgălite câteva observații din ziua precedentă: „Camera 210 – cana-fierbător fără apă"; „Camera 709 – cada nespălată"; „Camera 811 – fereastra lăsată deschisă". Lângă ele trona

nelipsitul: „ATENȚIE! Produsele cosmetice de la baie nu ies la inventar. Orice articol lipsă trebuie raportat imediat responsabilului de etaj!” Am recunoscut imediat scrisul directorului. După ce am semnat condica, m-am uitat la cardul de pontaj al Femeii cu fustă violet. Sosise la 8:50, la fel ca în ziua precedentă.

Carevasăzică… dacă nu venise cu autobuzul, să fi luat trenul? În orice caz, trebuia să meargă cu autobuzul până la gară. Sau poate se urcase într-un taxi? Drumul până la hotel ar fi costat-o trei mii de yeni. Nu cred că avea atâta bănet. Să se fi dus pe jos până la serviciu? I-ar fi trebui cel puțin două ore și ar fi ajuns moartă de oboseală. Cu toate astea, părea într-o formă de zile mari când am zărit-o — trecea sprintenă dintr-o cameră într-alta, cu cârpa de praf în mâna dreaptă și cu mopul în stânga.

— Mai repejor! a mânat-o de la spate doamna Tsukada. Fii mai atentă!

La fiecare observație Femeia cu fustă violet răspundea tare și clar, apoi se apuca de treabă cu și mai mare sârg, impulsionată de indicațiile prețioase ale șefei de tură.

— Mai ai cinci minute. Hai, dă-i zor. Mâine o să trebuiască să faci totul singură.

— Da, am înțeles.

După-amiaza, tocmai când Femeia cu fustă violet era pe picior de plecare, Tsukada-san i-a ștampilat certificatul. Își încheiase perioada de probă în numai cinci zile! Așa ceva nu se mai pomenise! De obicei, dura o lună-două, ba chiar unora mai împiedicați le trebuia aproape jumătate de an. Și directorul, și celelalte femei de serviciu rămăseseră mască.

În schimb, ea prinsese aripi. Era acum angajată cu drepturi depline! De mâine putea să se plimbe de colo-colo cu cheile de rezervă zornăindu-i la brâu. O clipă am zărit-o din profil și mi s-a părut că nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

Și pe bună dreptate! Mâncaserăm și noi pâinea asta până să ne vedem cu aprobarea în buzunar. În perioada de probă, șefa stătuse cu gura pe noi și ne pândise fiecare mișcare. O luaserăm de la capăt de zeci de ori până când se declarase, în sfârșit, mulțumită. Toate îi știam de frică. Ștampilarea certificatului însemna ieșirea oficială de sub papucul șefei. Din acel moment puteam intra și curăța singure camerele fără ca nimeni să ne mai bată la cap! Sentimentul de eliberare era mult mai puternic ca gândul la treburile care ne așteptau. Bineînțeles, lucrurile s-au schimbat și pentru Femeia cu fustă violet, și nu doar pentru că prinsese mai multă încredere în sine, ci și pentru că ajunsese să își treacă altfel timpul liber.

Întâi și-ntâi, ieșea mai des la plimbare, la cumpărături în galeria comercială, sau în parc.

Își reluase rutina zilnică – își cumpăra mâncare sau fel și fel de mărunțișuri pentru casă, apoi se ducea în parc.

— Uite-o!

Copiii o așteptau. În clipa în care au zărit-o, au dat cu toții fuga la ea.

— Ne-ai adus?

Aceasta a încuviințat, și micuții au chiuit de bucurie. După ce s-a așezat pe „locul special rezervat”, copiii s-au strâns ciorchine în jurul ei.

— Hai, repede, repede! au zorit-o.

Ea a scos din sacoșă o cutie cu bomboane de ciocolată. I-a dat cutia pătrată, de culoare maro, unui băiat care părea capul cetei de prichindei.

— Oho! a exclamat el.

Copiii s-au înghesuit în jurul lui.

— Vreau și eu!

— Și eu, și eu!

— Hei, copii, trebuie să învățați să împărțiți între voi, le-a zis blând Femeia cu fustă violet. Ajung pentru toată lumea.

Erau atât de nerăbdători să capete o bomboană, că vorbele ei le-au intrat pe o ureche și le-au ieșit pe cealaltă. Într-o clipă prichindeii au început să se încaiere.

Ciocolata era din cea bună, obținută din boabe de cacao atent selecționate și cremă fină, din lapte de calitate din Hokkaidō. Fiecare bomboană costa 980 de yeni. Pe capac se vedea sigla hotelului — literele M&H, alături de un cal înaripat, cu o ghirlandă de flori la gât. Pe cutie era prinsă o carte de vizită cu un mesaj din partea cofetăriei.

— Mmm, ce bune sunt!

— Ți se topesc în gură!

Copiii erau în culmea fericirii, savurând fiecare bomboană ca și cum ar fi știut exact diferența dintre aceste delicatese și dulciurile ieftine pe care le mâncaseră până atunci. Femeia cu fustă violet îi privea cu ochii unei Madone.

Când micuții au aflat că Femeia cu fustă violet se angajase, au fost din cale-afară de mirați. După cum umbla creanga prin cartier fuseseră convinși că este șomeră. De fapt, și eu crezusem la fel.

— De lucrat, am lucrat, dar nu tot timpul, le-a explicat emoționată copiilor care o priveau uimiți.

— Ce serviciu ai?

— Fac curat.

— Există așa un serviciu?

— Desigur.

— Și te plătesc doar ca să faci curat?

— Da.
— Nu mi se pare corect! Eu fac curat la mine în cameră și pe hol în fiecare zi. Dar nimeni nu mi-a dat nimic pentru asta!
— Ei bine, ăsta mi-e serviciul. E puțin diferit de treburile din casă, i-a lămurit ea cu o mină serioasă.
— Vreau eu așa o slujbă când o să mă fac mare! a spus o fetiță.
— Și eu! a îngânat-o un băiețel.
— Și eu! a zis un alt băiat.
— Și eu! a repetat ca un ecou o fetiță.
Unul după altul și-au ridicat mânuțele.
— Atunci ce-ar fi să muncim cu toții în același loc?
— Daa!
— Poate veniți să lucrați cu mine. Știți clădirea aceea mare de lângă gară? Hotelul alb pe care scrie M&H? Acolo-i serviciul meu. Când o să mai creșteți, poate veniți să munciți acolo.
— M&H? Știu literele astea!
— Se văd din tren.
— Da, așa-i. Se văd și din tren și din autobuz! E un hotel mare, la care vin o mulțime de vedete.
— Da? Cine?
— Săptămâna trecută ne-a vizitat Akira Mine.
— Cântărețul de *enka*[12]?
— Îhm. Și alaltăieri a venit Reina Igarashi.
— E frumoasă?
— Hm… Un om ca toți oamenii.
— Aș fi vrut și eu s-o întâlnesc pe Reina Igarashi. Crezi că mi-aș putea găsi o slujbă ca a ta?
— Sigur că da.
— Dar eu?
— De ce nu? La început ai multe pe cap, dar încet-încet te obișnuiești.
— Nu-i greu?
— Unele treburi sunt grele, dar, după ce le-ai făcut de câteva ori, îți intră în reflex. Nu vă faceți griji. Dacă veniți la mine la hotel, o să vă fac eu instructajul.
Nu trecuse mult de când directorul adusese vorba de promovarea ei. Făcuse pe modesta de ochii lumii, dar în adâncul sufletului jubilase. Și acum, poftim, se dădea mare în fața copiilor! Cine-ar fi spus că lucra la hotel doar de câteva zile?!

14

După ce și-a terminat bomboana, unul dintre băieți a luat cutia goală.

— Mi-o dai mie?

— Da, dar la ce-ți trebuie?

— Să pun în ea cupoane. Mama le strânge. Nu prea mai încap în cutia pe care o avem.

— Ba o vreau eu, s-a băgat în vorbă o fetiță.

— Nu, e a mea. Eu i-am cerut-o primul!

— Mika-chan, îți aduc alta data următoare, i-a zis Femeia cu fustă violet.

— Și când vine data următoare?

— Nu știu exact. Îndată ce reușesc să fac rost de una.

— Și eu vreau o cutie! a strigat un băiețel.

— Bine, o să facem o listă. Prima-i Mika- chan. Apoi tu, Mok-kun.

— Pe cuvânt?

— Hei, am mai văzut undeva desenul ăsta! a zis o fetiță, uitându-se lung la capacul cutiei din mâinile băiatului.

— E sigla hotelului la care lucrez, a spus Femeia cu fustă violet. Emblema apare pe cutiile cu fursecuri sau prăjituri Baumkuchen[13] pe care vi le-am adus. Toate sunt făcute la hotel și au pe ele sigla noastră.

— Ce-i ăla? Un cal? a întrebat Mok-kun.

— E Pegas, a răspuns Femeia cu fustă violet.

— Aha!

Fetița și-a desprins cu greu privirea de la cutia goală pe care până atunci n-o scăpase din ochi.

— Mi-am adus aminte! E același semn ca pe prosoapele noastre de acasă.

— Prosoapele voastre de acasă?

— Da, prosoapele de baie, de mâini și de șters pe față. Sunt cele mai moi și mai frumoase prosoape din lume!

— Poate cineva din familie le-a cumpărat de la hotel, a zis mirată Femeia cu fustă violet.

— Nu, le avem de la târgul din cartier.

— Ce târg?

— Târgul organizat la școală. Le-am luat cu mama de acolo. N-ai auzit de târg, Mayu-san?

— Nu.
— Zău? a întrebat uimit un băiat. Eu mă duc des la târg. Se vinde mâncare – hot dog și alte cele. Au și un loc dedicat jocurilor. E foarte frumos acolo!
— Serios?
— De câte ori mergem acolo, o rog pe mama să-mi ia reviste de *manga* și tenişi.
— Și când se ține târgul ăsta?
— A treia duminică din lună. Hai și tu data viitoare.
— Da, o să vin dacă nu lucrez.
Ajunseseră deci să-și spună pe nume! Din unghiul acela nu le vedeam bine fețele copiilor, dar trăgând cu urechea la conversație am aflat că pe unul din băieței îl chema Mok-kun, iar pe fetiță, Mika-chan. Mai erau și Yūji, Kanepon, și o fetiță, Minami-chan. Pe Femeia cu fustă violet o strigau Mayu-san. O vreme aceasta le-a povestit micuților despre celebritățile care veneau la hotel, iar copiii o ascultau, verzi de invidie.
După ce își încheiase perioada de probă, Femeia cu fustă violet fusese repartizată la etajul douăzeci și nouă, unde erau cazate vedetele din *showbiz.* Fiecare etaj avea regulile sale stricte, așa că nu mai puteam să fiu cu ochii pe ea ca înainte. Deși lucram în același hotel, rareori ne mai intersectam. Mai degrabă aflam despre ea dacă mă duceam în parc sau la galeria comercială.
De la incidentul cu bărbatul care o pipăise, Femeia cu fustă violet nu s-a mai dus la serviciu cu autobuzul. De întors, se întorcea cu trenul, pe jos sau cu taxiul, dar niciodată nu știam cu care dintre ele. Judecând după ora la care ponta, sosea cu cincisprezece minute mai devreme ca de obicei. Dimineața, până să ajung la vestiar, ea se schimbase deja și se pieptăna în oglindă. La fiecare mișcare a periei în cameră se răspândea un parfum proaspăt, floral. Știam că i-am dat mostre pentru cinci zile.
Trecuseră deja două-trei săptămâni și părul încă îi mirosea a șampon. Incredibil!
Nu mi-a luat mult să găsesc o explicație. Cu ceva timp în urmă o văzusem la drogherie, cumpărându-și o trusă pentru produse cosmetice. Cu alte cuvinte, avea deja o sticlă de șampon. Îi căzuseră cu tronc mostrele mele, deși ar fi putut lua oricând șampon de la hotel. Și nu doar șampon, ci și balsam, gel de duș sau săpun. Cucoanele de la hotel aveau în dotare acasă sticluțe de șampon cu emblema hotelului. Părul le mirosea la toate fel. Singura care împrăștia în jur un parfum floral era Femeia cu fustă violet.
Acum câteva zile, am auzit-o la vestiar pe doamna Tsukada.
— Hinō-san, de ce nu folosești șamponul hotelului?
— Păi… a dat să răspundă Femeia cu fustă violet, luată prin

surprindere.

— Da, șamponul hotelului. Să știi că-i foarte bun.

— Ăă… Da? a zis ea pe când își desfăcea părul din coadă.

— Dacă tot e moca… Toate procedăm la fel. De ce nu-l încerci și tu, Hinō-san?

Femeia cu fustă violet a aruncat o privire la sticluța de șampon pe care i-o întindea doamna Tsukada.

— Nu prea-mi place cum miroase…

— Dar a ce miroase?

— Are iz de pește.

— Serios?

— Da, de pește crud. Nu mă înțelege greșit — nu vreau să zic că dumneata miroși a pește. Doar șamponul, a chicotit ea.

Numai că doamnei Tsukada nu-i ardea deloc de râs. Auzindu-le ce vorbeau, inima a început să-mi bată nebunește. Tăcută, doamna Tsukada a pus la loc în dulăpior sticluța cu șampon. Dându-și seama că făcuse o gafă, Femeia cu fustă violet s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Sper să mai ieșim cu toate în oraș, a zis ea, încercând să dreagă busuiocul.

Pe moment lucrurile se calmaseră.

Fiindcă terminase atât de repede perioada de probă, Femeia cu fustă violet părea să fi uitat de primele ei zile de muncă și de distanța care o despărțise de angajatele cu state mai vechi. O zăream la cantină bârfind cot la cot cu colegele care lucrau la hotel de ani de zile. Sinceră să fiu, de departe nici nu le mai deosebeam… Uimitor cât de rapid reușise să se transforme. Se integrase perfect în colectiv. Toate arătau la fel: coafură, îmbrăcăminte, postură, mimică, până și felul în care își zăngăneau la brâu mănunchiul de chei când râdeau.

Numai că, la o privire mai atentă, lucrurile nu stăteau deloc așa. Se vedea că, în străfundul inimii, nu-i făcea plăcere să se poarte astfel. Chiar dacă pe buze îi răsărea un surâs, zâmbetul nu i se răsfrângea și în ochi. Colegele ei discutau cu însuflețire, însă ea avea mereu chipul umbrit de tristețe. Se forța să le cânte în strună, să nu le strice cheful, dar era un chin pentru ea. Văzând-o în halul acela, am vrut să-i zic de câteva ori:

— Hei, uite ce-i…

Însă de fiecare dată se găsea o deșteaptă care să vocifereze cu foc și să mă acopere. Nimeni nu și-a dat niciodată seama că deschisesem gura să vorbesc!

Timpul a zburat pe nesimțite. Se făcuseră două luni de când Femeia cu fustă violet se angajase la hotel cu carte de muncă și tot tacâmul. Se dăduse binișor pe brazdă și învățase cum să se comporte la serviciu — cu bune și cu rele.

Mă întristam de fiecare dată când mă gândeam la ea, dar ce puteam face? În fond, curățenia era treabă de femei și nimeni nu le întrecea la capitolul cleveteli. Când li se punea pata pe cineva, trebuia să cauți să nu faci notă discordantă.

În fiecare zi bârfeau – azi pe cutare, mâine, pe altcineva. Nu rămăsese nimeni neforfecat. Mi-era lehamite de ele, așa că nu m-am mirat deloc când le-am auzit:

— Ați văzut ce schimbată-i Hinō-san? Nu mai arată deloc ca la început.

— Îhm, ai dreptate.

— S-a mai împlinit la față și a învățat și ea să râdă.

— Așa-i.

— Prima dată când a venit stătea ca o murătură. Și era palidă ca ceara!

— E cu totul alt om! Se vede că-i priește la noi.

— Într-adevăr!

Bine măcar că n-o vorbeau de rău! Femeia cu fustă violet chiar se schimbase în aceste două luni, mai ales la înfățișare. Obrajii trași i se rotunjiseră și pielea îi strălucea de sănătate. Se îngrășase, deși nu exagera cu mâncarea. Îmi amintesc că în primele zile aici nu sorbea decât un ceai la prânz, de mi-era frică să nu cadă din picioare de foame.

Într-un colț al cantinei era un dozator cu *hōjicha*[14]. Femeia cu fustă violet se tot servea de acolo. Își bea tacticos ceaiul din paharul de plastic, cu înghițituri mici. La început colegele căutaseră să intre în vorbă cu ea.

— Bună! Tu ești fata cea nouă, nu? Doar asta vrei, ceai?

— Da, răspundea ea.

— Să nu-mi spui că ești la regim!

— Nu, nici vorbă!

— Să știi că trebuie să mai pui puțină cărniță pe tine. Ia vezi ce-ți face cu ochiul de aici? Fac cinste!

Și îi ofereau ba o gogoașă, ba o gălușcă de orez umplută cu pastă de fasole roșie, ba o ruladă. Am văzut-o primind dropsuri, gumă de mestecat, mandarine, biscuiți… Și eu luam ceai de la dozator în fiecare zi, exact ca ea, dar nimeni nu catadicsise să-mi cumpere ceva — poate și pentru că îmi beam ceaiul în picioare, nu așezată pe scaun, ca ea. De obicei Femeia cu fustă violet stătea la o masă rotundă, de șase persoane. Părea tare stingheră, așa că lumea simțea nevoia s-o ajute. Nu era zi în care directorul firmei să nu-i fi făcut cinste cu o cafea de la dozator. Până și doamna Tsukada i-a dat câteva *onigiri*[15], primite la meniul *udon*[16]. Chiar dacă nu își aducea pachet la prânz, nu făcea niciodată foamea pentru că se înfrupta din tratațiile pentru oaspeții hotelului. Prinsese din zbor cum stătea treaba cu gustările.

Câteodată, când făcea curat, se încuia pe dinăuntru, așa cum o învățase doamna Tsukada. Toată lumea proceda la fel deși, la urma urmei, era interzis. Regulile prevedeau să lași ușa larg deschisă în timp ce făceai curat – și asta era valabil pentru oricine, indiferent de vechime.

Ce meșterea încuiată în cameră? Bineînțeles, își vedea de curățenie, dar, pe lângă asta, își făcea și mici pofte. Își turna o ceașcă de cafea, ronțăia din pliculețele cu alune sau din tabletele de ciocolată din cameră — deși nu erau gratis –, termina sandvișurile comandate de clienți prin *room-service,* sau pur și simplu se tolănea în pat cu ochii la televizor sau trăgea un pui de somn. Câteodată punea apă în cadă și își înmuia picioarele obosite sau trăgea o dușcă de șampanie. De fiecare dată când ieșea din cameră molfăia câte ceva.

Vorba colegelor – se împlinise la față și pocnea de sănătate. Părul, odinioară sârmos și uscat, era acum mătăsos și strălucitor, dar nu numai de la șampon, ci și de la cât de bine se hrănea.

La un moment dat mi-a ajuns la urechi o altă bârfă.

— O știi pe Hinō-san? E tare drăguță! Și-o fi făcut operație estetică?

Afirmația se dorea un compliment.

— Fii serioasă! E de la machiaj, a adăugat o altă colegă.

— A învățat cum să se fardeze ca să-și ascundă cusururile.

— De bună seamă.

— Ai văzut ce expeditivă-i la muncă?

— Da, într-adevăr.

— Dacă vrei să termini iute treaba, roag-o pe Hinō-san să te ajute și e gata cât ai clipi. Sau cel puțin așa spunea una din șefele de tură.

— Da. E foarte rapidă!

— S-a prins că dacă isprăvește repede, are timp și pentru sufletul ei.

— Nu c-aș bârfi-o, dar am văzut că uneori o cam rasolește.

— Așa-i. Sunt întru totul de acord.

— Sunt convinsă că și șefa de tură a băgat de seamă.

— Și ce dacă? Știi doar că-i protejata ei!

— Auzi, nu ți se pare că-i o diferență ca de la cer la pământ între cum ne salută pe noi și cum se lingușește pe lângă șefi?

— Ba da! I se schimbă vocea cu totul.

— Și într-un fel vorbește cu noi, altfel cu ei.

— Da, exact!

— Ai observat cum lasă vraiște cărucioarele?

— Mie-mi spui? Dacă nimerești un cărucior folosit ea, nu mai are nimic în el și trebuie să-i faci imediat plinul.

— Zilele trecute m-a lăsat doar cu un săpun.

— Ei să-i fie bine și în rest o doare în cot de amărâta din tura următoare.

La câteva ore după ce le auzisem bârfind, m-am dus tiptil să-i pun la punct căruciorul. Femeia cu fustă violet pontase și deja plecase acasă. După cum ziseseră colegele, în cărucior nu mai rămăsese decât o singură perie. Nici urmă de căști de baie! Poate că voise să facă plinul a doua zi de dimineață, dar mi-am amintit că mâine nu lucra. Trecuseră două săptămâni de când nu ni se mai suprapuseseră zilele libere. Nu prea îmi convenea că trebuia să trag cu urechea la radio șanț ca să mai aflu câte ceva despre ea.

Luna viitoare se schimbau turele. Poate aveam mai mult noroc!

Tocmai când încercam să mă consolez cu gândul acesta, le-am surprins stând de vorbă pe șefele de etaj. Și ce mi-au auzit urechile! Femeia cu fustă violet se combinase cu directorul! Cu directorul, care avea soție și copil?! Era, bineînțeles, o minciună sfruntată!

— O, ba-i adevărat! a zis Hamamoto-san în timp ce scotea din ambalaj o bomboană.

— I-a văzut cineva? s-a interesat doamna Tsukada, care tocmai deschidea un pachețel cu *kaki no tane*[17].

Aroma de sos de soia a învăluit dulapul cu cearșafuri.

— Da, câteva persoane. În fiecare dimineață directorul o duce la serviciu cu mașina.

— Cu mașina lui? Fugi de-aici! Nu se poate!

A doua zi am făcut cercetări pe cont propriu. Bârfele s-au adeverit! Dimineața directorul a venit la ea cu mașina. Aha! Deci de asta n-o mai văzusem în stația de autobuz! Directorul o lua de acasă și o ducea la muncă. Misterul se lămurise!

Și totuși asta nu însemna neapărat că se combinaseră! Directorul își parca mașina neagră în fața blocului la ora opt fix, o claxona de două ori, și, în câteva secunde, ușa apartamentului 201 se deschidea și în prag apărea Femeia cu fustă violet. Cu zâmbetul pe buze, îi făcea cu mâna directorului și apoi cobora grațios scările, atentă la fiecare treaptă, deschidea portiera, se urca în mașină, schimba două-trei vorbe cu directorul, își prindea centura de siguranță, după care mașina se punea în mișcare. Asta era tot!

Să fi fost mai mult între ei? Gurile rele spuneau că deveniseră din ce în ce mai apropiați pentru că petreceau atâta timp singuri în mașină. Oare?

15

În sfârșit, duminică! O zi doar a noastră, prima în trei săptămâni! Afară erau douăzeci grade și o umiditate de șaizeci la sută – o zi perfectă, cu cer senin, fără nici un nor.

La 9 dimineața, Femeia cu fustă violet a deschis ușa apartamentului 201 și a ieșit. Mi-a sărit în ochi că era cam strident fardată. Părul îi era mai strălucitor ca de obicei – pesemne că și-l periase bine noaptea trecută. A coborât scările tacticos, dar, odată ajunsă pe stradă, a iuțit pasul. Cu tocurile bocănind pe asfalt, s-a îndreptat spre cea mai apropiată stație de autobuz.

Duminica nu era nimeni acolo. Mijloacele de transport în comun circulau după programul de weekend, adică două pe oră în intervalul 9-10.

Autobuzul a sosit la ora 9:14. Înăuntru nu era aproape nimeni. Ne-am așezat fiecare într-altă parte: ea pe al treilea scaun din față, iar eu pe bancheta din spate. Trecuse ceva timp de când nu mai călătorisem în același autobuz. Mi se părea palpitant! Aproape tot drumul Femeia cu fustă violet a privit absentă pe fereastră. La un moment dat și-a scos oglinda din geantă și și-a studiat chipul. Am văzut că avea un mobil nou-nouț — când și-l luase oare? S-a uitat la el fără să-l butoneze, apoi și l-a pus înapoi în geantă.

La 9:45 autobuzul a ajuns la gară – destinația noastră. Am coborât. Ea a plătit biletul, iar eu i-am arătat șoferului abonamentul.

După aceea s-a îndreptat spre centrul comercial de lângă autogară. Ce căuta acolo? De la parter a coborât la subsol, apoi a luat-o iar pe scări până la parter. A ieșit la suprafață chiar lângă gară, în zona cu cafenele, restaurante și câteva magazine cu suveniruri. Toate aveau încă storurile trase. Singurul loc deschis era o cofetărie.

Înăuntru mai erau doi clienți. Unul din ei, cam puriu, cu o bască tricotată de culoare gri, era prins într-o discuție cu patronul. Celălalt, așezat într-un colț îndepărtat, cu spatele la ușă, purta o șapcă neagră de baseball.

Mi-am dat imediat seama că era directorul. Îndată ce a zărit-o, și-a împăturit ziarul pe care îl citea și și-a pus geanta pe scaunul din față – o servietă neagră, cu care venea și la serviciu. Femeia cu fustă violet s-a așezat pe locul liber.

— Un ceai cu lapte, i-a zis patronului rămas în spatele tejghelei. Ce-

ai comandat? i s-a adresat directorului.

— Meniul de dimineață: cafea, pâine prăjită și omletă, i-a răspuns acesta, uitându-se la platoul gol.

— Sună bine, a replicat, cu ochii la farfuria lui.

Patronul i-a adus ceaiul cu lapte, iar directorul s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să mergem!

— O secundă, te rog. Să iau măcar o înghițitură, s-a împotrivit ea, ducându-și ceașca la gură.

Directorul s-a ridicat să plece și și-a pus pe nas ochelarii de soare de pe masă. Semănau cu ai mei, doar că aceștia erau mai scumpi. Era și cazul, de vreme ce eu îi cumpărasem de la un magazin cu produse de 100 de yeni bucata.

La casă directorul a achitat nota de plată: meniul B și un ceai cu lapte, în total 850 de yeni.

La 10:20 cei doi au ieșit din cafenea și, braț la braț, au pornit-o prin magazinele care tocmai se deschideau. Directorul stătea ca pe ghimpi și se uita mereu în jurul său. În schimb, Femeia cu fustă violet radia. Cu cât era mai vigilent directorul, cu atât ea îl strângea mai tare de braț. După aproape zece minute au intrat într-o clădire pe care scria „Cinema Yokota".

La 10:35 ea și-a cumpărat o Coca-Cola și o pungă cu floricele de la magazinul din foaier. Nici n-a plătit bine, că directorul a luat o mână zdravănă de floricele pe care și le-a îndesat în gură.

— Hei! a protestat Femeia cu fustă violet.

Directorul a râs. Începuse să se relaxeze încă de când a pus piciorul în cinematograf. Își cumpăraseră bilete la două spectacole: *Speed — Cursă infernală* și *Dirty Harry.* Eu nu văzusem decât *Speed.* Cred că-mi plăcuse, deși nu-mi mai aminteam mare lucru.

Primul film, *Speed – Cursă infernală,* a început la 10:45. Treptat o serie de fragmente mi-au revenit în minte. Crezusem că bomba fusese pusă într-un tren, însă, de fapt, era vorba de un autobuz – cu toate că, în ultima parte, acțiunea se mutase într-un tren. Femeia cu fustă violet nici nu s-a atins de floricele. Urmărea filmul cu înfrigurare, fără să-și ia ochii de la ecran. În schimb, directorul s-a foit tot timpul. A mâncat din floricele, a sorbit din Coca-Cola, s-a scărpinat pe față, și-a frecat nasul de umărul ei de parcă o mirosea (sau cel puțin impresia asta mi-a lăsat-o), și-a trosnit gâtul înțepenit, a căscat mai-mai să ne înghită, și, în cele din urmă, a adormit și s-a pus pe sforăit. Ea l-a săgetat o dată cu privirea, după care s-a concentrat iar la film.

Speed — Cursă infernală, s-a terminat la 12:45. După o pauză de 15 minute, adică la ora unu fix, urma *Dirty Harry***.** De-abia așteptam să înceapă!

Cei doi s-au ridicat. M-am gândit că aveau nevoie la toaletă. Au trecut câteva minute, dar ei tot nu reveneau. Am ieșit în hol și i-am

zărit mergând în direcția gării. Panicată, m-am năpustit după ei.

Spre deosebire de dimineață, străzile gemeau de oameni. Femeia cu fustă violet s-a hotărât să-i arate și directorului cu ce abilități este înzestrată.

— Uite, i-a zis și i-a întors spatele, croindu-și drum prin mulțime cu mișcări sprintene, fluide, asemenea unui patinator încercat.

Directorul a pufnit în râs.

— Bine, foarte bine! a spus, aplaudând-o de la distanță.

Femeia cu fustă violet i-a zâmbit larg, uitându-se peste umăr și așteptându-l s-o prindă din urmă. Când acesta a ajuns în dreptul ei, s-a pus iar în mișcare, alunecând lin prin mulțime. Apoi s-a oprit din nou, s-a uitat după el, i-a zâmbit și l-a așteptat. Scena s-a tot repetat. De fiecare dată când Femeia cu fustă violet se întorcea cu spatele, directorul își trăgea mai bine șapca peste ochi.

La ora 13:00 cei doi stăteau în fața unei librării de lângă gară, răsfoind cărțile de pe rafturi. Directorul frunzărea o publicație lunară pe ale cărei coperți scria: „Număr special dedicat tăiețeilor *rāmen"*. Ea părea absorbită de o broșură de cinema, însă, de fapt, trăgea cu ochiul la revista lui. Nu auzeam ce vorbesc — mai mult le citeam pe buze.

— O, arată foarte apetisant!

Așadar la prânz o să mănânce *rāmen*!

La ora 13:10 au ieșit din librărie și, trecând pe lângă șirul lung de magazine din zona gării, s-au îndreptat spre un restaurant de la capătul unei alei lăturalnice. Era un bistro deschis nonstop, unde se serveau alcool și mâncăruri ușoare și ieftine. Mă înșelasem, până la urmă nu aveau să mănânce *rāmen.*

Directorul s-a aplecat să treacă prin perdeaua despicată de la intrare și i-a salutat dezinvolt pe cei din restaurant. Localul era plin-ochi, deși era duminică (sau poate tocmai de aceea!). Eu mi-am găsit un locșor înghesuit la bar.

— Mă scuzați! a strigat directorul, făcându-i semn unui chelner. Vreau asta, și asta, și asta.

El hotăra ce să mănânce pe când ea stătea pe scaun fără să scoată o vorbă. Deși era o hărmălaie de nedescris, când și când râsul zgomotos al directorul răzbătea până la mine. Pe ea n-o auzeam. Se pare că directorul era unul dintre clienții obișnuiți ai bistroului. După vreo oră, s-a întors către unul dintre bucătari și a urlat:

— Scuze, adu-mi din chestiile alea picante!

Chestii picante? La ce se referea? Aha, era o porție de *menma,* muguri de bambus marinați.

Directorul stingea băutura. Femeia cu fustă violet băuse două limonade, în schimb el dăduse gata șase halbe de bere și își mai comandase una. Un bețivan de lângă ei s-a băgat în vorbă:

— Mă scuzați, cum v-ați cunoscut?

Directorul s-a făcut roșu ca racul.

— Ia ghicește!

— Ești tăticul ei?

— Exact! a exclamat directorul.

Apoi a mai luat o porție de supă de *kimchi*[18] cu orez. Ar fi trebuit să se sature până acum! Dar nu, au comandat un *onigiri* la grătar, pe care l-au făcut jumi-juma și l-au mâncat din aceeași farfurie.

Era 14:45. După trei ore și jumătate de mâncat și băut au ieșit din bistro în strada înțesată cu restaurante și baruri, au trecut pe lângă gară și s-au dus direct la stația de autobuz, fără să mai facă vreun alt popas. Femeia cu fustă violet se ținea bine, dar directorul era turtă. Mergeau sprijiniți unul de altul, iar eu, după ei, uitându-mă peste umăr. Nu plătisem nici cele trei halbe de bere, nici mâncarea de ciuperci *enoki,* nici porția de calamar marinat și mi-era teamă să nu mă urmărească vreunul dintre chelneri. Din fericire, nu era cazul!

La 15:01 Femeia cu fustă violet i-a adresat câteva cuvinte directorului, care luase loc pe o bancă în stație. Apoi s-a dus la un chioșc de unde s-a întors cu o băutură carbogazoasă. După ce s-a așezat lângă el, a desfăcut sticla și i-a întins-o. Acesta a tras o dușcă, apoi au băut cu rândul până aproape au isprăvit-o.

În scurt timp a venit autobuzul de 15:05, dar nu s-au urcat în el. Directorul era cam palid și și-a tot fluturat mâna în dreptul feței, scuzându-se.

— Cred c-o să vomit dacă mă urc în autobuz.

Apoi a zbughit-o ca din pușcă la toaletă. Femeia cu fustă violet a rămas pe bancă – o siluetă micuță și singuratică. Savura ultimele înghițituri din băutura energizantă. După ce a terminat, s-a uitat în poală, studiindu-și cu atenție unghiile. Chiar îmi amintea de Mei-chan, prietena mea din generală!

La 15:15 directorul a revenit. Nu mai arăta atât de turtit.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să mă aștepți, a zis, ștergându-se la gură cu batista.

Acum era rândul ei să meargă la budă. Rămas singur, directorul a început să butoneze telefonul mobil. Brusc și-a ridicat privirea, de parcă și-ar fi amintit ceva și s-a bătut peste frunte.

— Îngrozitor! Am pierdut-o!

Și și-a desfăcut fermoarul servietei.

— A, aici erai!

Și-a scos șapca de baseball și și-a îndesat-o pe cap, apoi s-a pornit iar pe scotocit.

— Unde i-am pus? Unde sunt?

De data asta, era o cauza pierdută. Își uitase pe colțul mesei ochelarii fițoși de soare, care acum se odihneau pe nasul meu. Erau mult mai drăguți decât perechea mea ieftină, cumpărată de la

magazinul cu 100 de yeni produsul. În ciuda dimensiunii, erau ușori ca un fulg. Pe brațul interior era gravat cu litere aurii: TOMOHIRO.

După ce a căutat neobosit în geantă, directorul s-a dat bătut. Și-a închis servieta și și-a îndesat și mai mult șapca peste ochi, ca să compenseze faptul că nu mai avea ochelarii.

La 15:35 a venit un alt autobuz. Locurile erau ocupate de un grup de fete de liceu, înarmate cu rachete de tenis. Femeia cu fustă violet l-a întrebat dacă îl așteaptă pe următorul.

— Nu, mai bine urcăm, i-a răspuns el.

Și s-au suit în autobuz. Eu le-am urmat exemplul, dar am lăsat două-trei persoane între noi. Amândoi stăteau pe culoarul îngust, iar eu mă aflam cu spatele la ei, în imediata lor apropiere. Nu eram în primejdie de a fi descoperită. Cu cât eram mai aproape, cu atât mă băgau mai puțin în seamă. Conversația lor suna cam așa:

Femeia cu fustă violet: Nu știu ce să-i iau nepoțelei mele de ziua ei.

Directorul: Tot nu te-ai hotărât?

Femeia cu fustă violet: Nu.

Directorul: Poate un ursuleț de pluș?

Femeia cu fustă violet: Da, ar fi o idee…

Directorul: Este cea care împlinește un anișor?

Femeia cu fustă violet: Nu, acela-i nepotă-miu. Nepoțica are șase ani.

Directorul: Da, da… mi-ai mai spus…

Ce discuție! Minute în șir au perorat pe aceeași temă. În cele din urmă, ea a conchis că ar fi mai nimerit dacă și-ar întreba fratele cu proxima ocazie când se întorcea acasă, la ai ei.

Avea un frate mai mare?! Și familie?!

Aș fi jurat că și directorul are o fiică care urma să meargă la anul la școală. Dar nu a adus vorba de ea. Mă îndoiesc că Femeia cu fustă violet nu știa că directorul are copii. În schimb, aflasem ceva nou: Femeia cu fustă violet avea familie – un frate mai mare, un nepoțel și o nepoată.

La 16:05 au coborât din autobuz la stația obișnuită. Reveniserăm în cartier.

Ținându-se de mână, cei doi mergeau la câțiva pași înaintea mea. Au traversat pe la semafor, au intrat în galeria comercială, și apoi în bine-cunoscuta patiserie. Ea a pus pe tavă două brioșe cu cremă de lapte și niște sandvișuri împachetate în folie de plastic, apoi a plătit – 40 de yeni cu totul.

Nimeni nu părea s-o fi remarcat. Oare cum ar fi reacționat cei din galeria comercială dacă ar fi știut că doamna aceea era Femeia cu fustă violet?

— Hei, priviți! Femeia cu fustă violet are un iubit!

Mi-am închipuit că primul căruia i-ar fi picat fisa ar fi fost unul

dintre trecători. S-ar fi năpustit ca bezmeticul într-un magazin, și, cu răsuflarea tăiată, i-ar fi trâmbițat vestea proprietarului, care, la rândul lui, ar fi dat fuga la prăvălia de alături să-i spună patronului de acolo, care ar fi dus numaidecât vorba mai departe. Clienții și-ar fi lăsat baltă cumpărăturile și s-ar fi îmbulzit afară, iar trecătorii s-ar fi adunat ciorchine de o parte și de alta a străzii ca să facă loc „cuplului de însurăței”.

— Felicitări! ar fi strigat cineva din mulțime, într-un avânt nestăvilit.

Copiii, care până atunci stătuseră ascunși pe după firmele magazinelor, ar fi sărit într-un picior de bucurie și, băgându-și degetele în gură, ar fi fluierat de zor în timp ce vânzătorii s-ar fi întrecut în amabilități.

— Poftiți! Un mic cadou din partea noastră!

Patronul de la pescărie i-ar fi dăruit un crap întreg, florăresele, un buchet mare de flori, iar proprietarul prăvăliei cu băuturi spirtoase i-ar fi pus în brațe o ditamai sticla de *saké*. Și deodată, ca și cum de mult ar fi așteptat prilejul, și-ar fi făcut apariția o echipă de televiziune care i-ar fi filmat din prim-plan după ce le-ar fi băgat sub nas microfonul:

— Spuneți-ne, cum vă simțiți?

Când Femeia cu fustă violet s-ar fi întors către aparatul de filmat, o figură ar fi intrat brusc în cadru. Cine naiba era?

— Vai, nu! Femeia cu pulover galben!

După ce au ieșit din patiserie, cei doi s-au luat iar de mânuță și au pornit-o la pas. Am așteptat până s-au îndepărtat câțiva metri. Dar, din păcate, nimeni nu reacționase cum m-aș fi așteptat!

Ținându-se ba de mână, ba de braț, au trecut pe lângă farmacie, apoi pe lângă curățătoria de haine, pescărie, măcelărie, aprozar, florărie și magazinul de *saké*. Nici trecătorii, nici patronii prăvăliilor, nici cumpărătorii nu păreau s-o fi remarcat pe Femeia cu fustă violet.

Cei doi porumbei au străbătut galeria comercială, și, cum nimeni nu le dădea atenție, s-au îndreptat spre blocuri, unde au fost înghițiți de întuneric. Directorul a rămas la ea peste noapte.

16

Urma ziua de luni, prima din lună, când managerul hotelului avea să fie prezent la ședința de dimineață.

— Zece prosoape mari, zece prosoape de mâini, cinci covorașe de baie, zece ceșcuțe și farfuriuțe, cinci pahare de vin, cinci pahare de șampanie și trei fierbătoare.

Cu un aer sever, managerul citea de pe blocnotesul din mâna sa.

— Nu e clar dacă articolele au fost luate de oaspeți sau dacă au dispărut pur și simplu din hotel…

A făcut o scurtă pauză și ne-a măsurat cu privirea.

— Și acestea sunt doar articolele de luna trecută. Nu-mi vine să cred că s-au rătăcit, așadar nu pot decât să trag concluzia că unele dintre voi au plecat cu ele acasă. Începând de azi, o s-o rog pe fiecare responsabilă de etaj și pe fiecare femeie de serviciu să aibă o listă de inventar și să treacă în revistă articolele din camerele în care s-a făcut curățenie. Cred că am fost suficient de clar.

După ce managerul a plecat, femeile de serviciu au protestat.

— Ce naiba vrea să spună? E ca și cum ar da vina pe noi.

— Se dă mare! Cum adică să facem inventarul de două ori? Dacă îl roade așa de tare grija, de ce nu vine să inspecteze el camerele?!

— Chiar așa. În orice caz, de ce ar fura cineva zece-douăzeci de cești sau de pahare? Pentru acasă? Mă îndoiesc!

— Ce face cu atâtea? Și le pune în cap?

— Directorul nostru ia mereu poziția ghiocelului în fața managerului, care pe zi ce trece are tot mai multe pretenții!

— Directorul e mai în vârstă ca el. De ce nu-i mai dă din când în când peste nas?

— N-ai să vezi! Cine să-i dea peste nas? Directorul?! La altele îi e lui capu'.

— Hei, n-ați băgat de seamă? Porumbeii și-au luat liber azi.

— La fel și ieri.

— Ce tupeu!

— Știi cât primește ibovnica lui pe oră?

— Cât?

— O mie de yeni! Auzi tu, o mie de yeni pe oră!!!

— O mie de yeni?! E mai mult decât salariul șefelor de tură!

— Serios?

Doamna Tsukada, care până atunci ascultase fără să scoată o vorbă, și-a lungit gâtul.

— E chiar atât de bine plătită?

Nu îmi dau seama dacă era adevărat, dar bârfa s-a răspândit într-o clipă. Fără să știe, Femeia cu fustă violet și-a făcut o sumedenie de dușmani. După ce se dusese buhul că ea și directorul se combinaseră, nimeni nu i-a mai spus pe nume. Toți, în frunte cu șefele de tură, au început s-o trateze cu indiferență.

Din fericire, într-o meserie ca a noastră, uneori nu-i rău deloc că oamenii te ignoră.

După perioada de probă, Femeia cu fustă violet făcea treabă fără să se mai obosească să socializeze și trecea senină pe lângă colegele mai în vârstă. Și de ce ar fi stat de vorbă cu ele? Nu mai bine își vedea de-ale ei?

Într-o zi, pe când așteptam liftul, Femeia cu fustă violet a ieșit valvârtej, mai-mai să se ciocnească de mine. M-am panicat. M-a lovit cu sacul de gunoi din greșeală, iar eu mi-am pierdut echilibrul și am căzut la podea cât eram de lată. Ea nici nu s-a uitat la mine și a plecat în trombă, fără să-mi dea vreo explicație.

M-am prefăcut că pigulesc de jos o scamă. După ce mi-am venit în fire, m-am urcat în liftul inundat de un iz dulceag. Parfumul ei! Doamna Tsukada îi zicea „aromă de banane stricate”.

— Poți spune cu ochii închiși pe unde a trecut fătuca asta după duhoarea pe care o lasă.

Presupun că directorului îi plăcea mirosul. Dar ar fi fost bine să fie doar parfumul! Uneori venea la serviciu cu unghiile făcute, ceea ce era împotriva regulilor. Îndârjită, șefa de tură Hamamoto i-a făcut observație, dar Femeia cu fustă violet a ieșit pur și simplu din cameră fără o vorbă. Colegele au început s-o trateze cu răceală, și nici ea nu s-a lăsat mai prejos.

Directorul a rămas la ea și-n alte seri, nu doar în noaptea în care îi urmărisem. Asta se întâmpla fie după o întâlnire amoroasă, fie după serviciu. Mi-am verificat agenda și am observat că în urmă cu două săptămâni, lunea, a stat la ea peste noapte. Marți, nu, miercuri, nu. În schimb și-a făcut drum pe aici joi. În weekend nu a mai apărut. Iar săptămâna aceasta… Luni, da, marți și miercuri, nu. Joi am crezut c-o să rămână la ea, dar n-a stat decât două ore.

Carevasăzică lunea și joia. Acestea erau zilele în care trăgea la ea peste noapte…

În ziua de după fiecare întâlnire, Femeia cu fustă violet trăsnea a parfum. Când a deschis ușa cantinei, colegele s-au strâmbat și s-au ținut de nas, apoi, ca la un semn, s-au ridicat și duse au fost. Netulburată, aceasta s-a așezat la masa de șase locuri care tocmai se eliberase și și-a turnat o ceașcă de *hōjicha*.

Nici în cartier situația nu era pe roze. De când cu relația cu directorul, Femeia cu fustă violet nu mai dăduse prin parc. Copiii erau tare supărați.

— Nici azi n-a venit Mayu-san!

Însă după două săptămâni a fost dată uitării și nimeni n-a mai pomenit de ea. Acum micuții își găsiseră o nouă îndeletnicire. Făcuseră rost de două monocicluri — pentru că nu oricine își permitea unul — și se plimbau cu rândul. Alții, mai puțin norocoși, hoinăreau pur și simplu prin parc. Prinși de febra pedalatului, micuții se pomeneau uneori în mijlocul drumului, cu mașinile claxonând nervoase și trecătorii strâmbându-se agasați. Oricum, nu le prea păsa și își vedeau netulburați de drum, făcând un ocol pe la școala generală, apoi reveneau în parc. În goana lor nici n-au băgat de seamă că au trecut de câteva ori pe lângă o doamnă duhnind a parfum, proptită în fața telefonului public de la intrarea în minimarket. Nici prin cap nu le trecea că aceasta este Mayu-san.

Acum vechea lor amică avea o manichiură perfectă. Cu unghiile lungi, ascuțite, date cu ojă roșie, Mayu-san forma un număr de telefon, apoi închidea. Suna, închidea. Suna, închidea. Suna, aștepta și apoi închidea… După ce punea în furcă receptorul, ofta și dădea mărunțel din buze. În zilele ei libere, fiecare oră pe care o avea la dispoziție și-o petrecea dând telefoane. Dimineața, la prima oră, seara, sau la miezul nopții. Nu mai conta. Suna și tot suna. Forma numărul și închidea imediat. Și uite-așa am ajuns să aflu și eu numărul de telefon al directorului…

17

Femeia cu fustă violet trecea printr-o pasă proastă. Era total debusolată…

Nu era oră în care să n-o vezi dusă pe gânduri, singură în nefericirea ei. Și cui să i se confeseze? Pe umărul cui să plângă? Nu avea nici o prietenă apropiată și nu voia în ruptul capului să recunoască faptul că se combinase cu directorul. Când era întrebată, nega cu vehemență.

— Nu, nu avem nici aventură, spunea ea îmbufnată.

— Ha-ha-ha! Îmi închipui ce față a făcut!

— Chiar ne crede proaste?!

— Mai țineți minte că se încuie pe dinăuntru în cameră? Ce scârbos! Cine știe ce face acolo.

— Da, poate l-a târât și pe director cu ea. Ha-ha-ha.

— Ssst!

Se lăsa tăcerea de fiecare dată când Femeia cu fustă violet intra în lift, însă imediat ce ieșea, să te ții bârfă!

— Ce miros grețos! De banane stricate!

— I-ai văzut unghiile? Parcă-s mânjite cu sânge.

— Mi-a șoptit o vrăbiuță că managerul hotelului i-a tras un perdaf! Cică dacă nu respectă regulile, are s-o zboare de aici..

— Sper s-o zboare cât mai repede. Ai auzit cât câștigă?

— Cât?

— O mie cinci sute de yeni pe oră!! Cine-a mai pomenit?!

Clevetelile se întețeau pe zi ce trece, presărate cu minciuni de tot soiul. Radio șanț se dezlănțuise, iar colegele se aliaseră împotriva ei, ba chiar își puseseră în cap s-o pârască managerului hotelului. Nu aveau să se lase până când ibovnica directorului nu va fi trimisă la plimbare. Tocmai când erau mai hotărâte ca niciodată ceva le-a zădărnicit planurile.

Se raportase că printre lucrurile vândute la târgul organizat la școala din cartier se găsiseră câteva articole de la hotel.

Persoana care făcuse sesizarea nu-și dezvăluise identitatea. În scurt timp un reprezentant al hotelului a dat fuga la fața locului și a confirmat că, într-adevăr, produsele fuseseră subtilizate de la hotel: zece prosoape mari, zece prosoape de mâini, cinci covorașe de baie, adică exact obiectele lipsă de luna trecută!

Se pare că le vânduseră niște elevi de la școală, însă toți au dat aceeași explicație:

— O femeie ne-a rugat să ne facem stand și ne-a promis că ne va da și nouă câțiva bănuți de cheltuială.

18

— Nu că v-aș bănui…

Era luni, a doua ședință din lună unde participa și managerul hotelului, care și-a început cuvântarea cu un calm imperturbabil.

— Nu doar femeile de serviciu au acces la camere. Și clienții pot intra, desigur. Hamalii, cei de la *room-service,* personalul administrativ și mulți-mulți alții — poate chiar unii care n-au nimic de-a face cu hotelul. O să vă repet ceea ce știți deja. Verificați lista articolelor din fiecare cameră. Dacă observați că lipsește ceva, luați imediat legătura cu șeful de etaj. Dacă însă nu veți raporta superiorului direct, sau veți bifa obiectul pe listă, când, de fapt, nu există – cu alte cuvinte dacă veți încerca să acoperiți o lipsă de la inventar – o să aveți de-a face cu mine. Ei bine, tot ce vă cer e să fiți sincere. Dacă vă recunoașteți greșeala, nu veți fi acuzate de nimic. Dacă nu, mă văd nevoit să apelez la poliție pentru furt. Repet, dacă vă recunoașteți greșeala, nu veți păți nimic. Conducerea a căzut de acord asupra acestui aspect. Atât am vrut să vă spun. Dacă aveți întrebări, puteți să mă sunați pe mobil. Va stau la dispoziție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și tot ce vorbim va rămâne între noi.

În mod normal femeile de serviciu ar fi protestat.

— Cum adică „nu ne bănuiește”?! E clar ca bună ziua că asta vrea să spună.

Responsabilele de etaj, care mereu aveau câte ceva de comentat, de data asta stăteau în banca lor. Erau convinse că făptașul se află sub nasul lor. De fapt, toată lumea se gândea la una și aceeași persoană. Și, pe bună dreptate! Școala unde avusese loc delictul era la o aruncătură de băț de apartamentul ei.

— Pun capul jos că-i Hinō-san.

— Și eu!

— Locuiește chiar lângă școală. N-are cum să fie altcineva.

— Mă întreb dacă directorul știe.

— Nu crezi că el trage, de fapt, sforile?

— Și de ce-ar face-o?

— Nu-i evident? Să facă rost de niscaiva bănuți.

— Cum să te îmbogățești vânzând flecușteţe la târg?

— E disperat după bani.

— Are mare nevoie de ei pentru divorț.

— Ce? Divorțează?

— Păi dacă acum s-a pricopsit cu amantă…

— Ba nu divorțează. Deunăzi îmi spunea că a fost în excursie cu nevastă-sa pe Insula Ishigaki, să sărbătorească zece ani de căsătorie. Nici măcar nu-l întrebasem, dar mi-a făcut capul avion…

— Atunci fătuca o să primească un picior în fund.

— Poate că a furat lucrurile tocmai ca să-l intimideze.

— Tot ce se poate!

— Ssst! Uite-o!

Tăcută, Femeia cu fustă violet și-a făcut apariția la lift. Nu părea deloc îngrijorată.

— Hoațo! a șoptit șefa de tură Tsukada, scoasă din minți de calmul ei.

— Ai spus ceva? a întrebat aceasta, întorcându-se în direcția de unde venea vocea.

În sfârșit, o reacție!

— Dai degeaba vina pe mine.

— Nu, zău? a pufnit sarcastic doamna Tsukada. Școala care a organizat târgul e chiar la tine în cartier, nu?

— Și ce dacă?

Femeia cu fustă violet a măsurat-o cu privirea pe Tsukada-san.

— Te încui în cameră de fiecare dată când faci curat. Ne spui și nouă ce învârtești acolo?

De data asta fusese șefa de tură Hamamoto.

— Nu văd ce are a face…

— Atunci de ce nu ne spui? a insistat doamna Hamamoto.

— Beau o ceașcă de cafea… a răspuns încet Femeia cu fustă violet.

— Cafeaua pentru oaspeții hotelului?

— Da.

— Atât?

— Uneori mai ciugulesc și câte o prăjiturică.

— O prăjiturică de la minibar, pe care clientul trebuie s-o plătească?

— Da…

— Ei poftim, mănâncă din prăjiturelele de la minibar!

— Incredibil! Ce tupeu! au vociferat dezaprobator colegele de față.

— O secundă, a ripostat Femeia cu fustă violet. Nu sunt singura! Toate lumea face la fel! Și doamna Tsukada…

— Ce-i cu mine?

— Păi dumneata ai fost cea care mi-ai dat nas. „Dacă vrei o cafeluță, încuie-te pe dinăuntru și servește-te. Cei de la recepție vor ști în secunda doi că te uiți la programele video cu plată, în schimb minibarul e sigur. Dacă din când în când ți se face poftă de ceva dulce, noi, șefele de tură, știm să găsim o scuză plauzibilă”. Nu acestea au

fost cuvintele dumitale? Am făcut ce m-ai învățat.

Doamna Tsukada a oftat.

— Of! Uite cum dă vina pe altul!

— N-ai zis dumneata așa? Îmi amintesc perfect! „Știu pe cineva care e înnebunită după șampanie!”. Da, Tachibana-san, de dumneata e vorba! că ai o sticluță în sacoșă. Ai umplut-o cu șampanie?

— Ce? Chiar ai crezut toate prostiile? s-a eschivat doamna Hamamoto, făcând ochii mari. Ce-o fi în căpșorul ăla al tău? Nu știi deloc de glumă!

Toată lumea a izbucnit în râs. Doamna Tachibana râdea cel mai tare, ținându-se cu mâinile de burtă.

— Recunosc, îmi place să beau un păhărel-două, dar n-aș fura de la serviciu!

Deodată Femeia cu fustă violet s-a întins și i-a înșfăcat geanta.

— Hei! Ce naiba feci?! a zbierat Tachibana-san.

Femeia cu fustă violet a scos butelcuța bleu, i-a desfăcut capacul și a mirosit-o.

— Dă-mi-o înapoi!

Una dintre femeile de serviciu cu vechime i-a smuls sticla și geanta din mâini și i le-a înapoiat doamnei Tachibana.

— Ce te-a apucat, obraznico?

— E ceai de grâu, a pufnit Tachibana-san, punând la loc capacul. Scuze să te dezamăgesc!

— Dacă asta crezi, de ce nu ne controlezi pe toate? i-a zis doamna Tsukada. Poftim, începe cu sticla mea!

Și-a scos butelcuța din geantă și i-a băgat-o sub nas Femeii cu fustă violet.

— Miroase-o și pe a mea.

— Și pe a mea.

— Poftim, ia-o și pe a mea.

Rând pe rând, cucoanele și-au scos sticluțele din genți, le-au desfăcut și i le-au întins Femeii cu fustă violet, care s-a pomenit înconjurată din toate părțile de butelcuțe. Pusă la zid, s-a uitat neajutorată la sticlele din fața ei, deși, la un moment dat, am surprins-o amușinând, ca și cum ar încerca să detecteze cea mai mică picătură de alcool din ele. S-a stârnit un hohot general de râs.

— Uite-o ce serioasă e!

Era nouă dimineața. Nici măcar nu începuse programul de lucru. Nici una din sticle nu mirosea a șnaps.

Deodată Femeia cu fustă violet s-a apropiat de cineva din sfera cercului de doamne și a dat să-i miroasă butelcuța. Colegele au pufnit, amuzate.

— Proasto! Aia nici măcar nu se atinge de alcool.

Femeia cu fustă violet și-a ridicat ochii din pământ.

— Uită-te la fața ei. Se vede de la o poștă că nu bea!

O secundă ni s-au intersectat privirile, apoi Femeia cu fustă violet a aruncat o ocheadă scurtă spre sticla mea de apă, rămasă nedesfăcută, dar nu s-a apropiat mai mult.

— Mulțumită? a întrebat-o doamna Tsukada. Nici una dintre noi n-avem de ce să ne rușinăm. Cu excepția ta, poate.

— Ar trebui să-ți recunoști greșeala înainte să ne cauți nouă nod în papură.

— Exact! N-ar strica să te duci să vorbești cu managerul. A promis că n-o să-ți facă nimic.

— Sau vrei să-i zicem noi?

— Hai, nu te mai uita așa urât!

— Dacă ai ceva de spus, spune!

Femeia cu fustă violet s-a ținut tare, țintuindu-le îndârjită cu privirea, apoi, dintr-odată s-a răzgândit, a făcut stânga-mprejur și s-a năpustit afară din cameră.

— Hei, vino-napoi! Unde fugi așa?

— Și cu treaba pe ziua de azi cum rămâne?

Dar Femeia cu fustă violet nici că s-a mai întors.

19

În seara aceea, după serviciu, pașii m-au purtat spre apartamentul sărăcăcios al Femeii cu fustă violet.

Bănuiam că n-are unde să fie decât acasă, dar luminile erau stinse. Ajunsă în fața ușii, mi-am ciulit urechile să prind cel mai mic sunet. Nimic!

O vreme mi-am făcut de lucru în preajma unui zid de lângă drum să stau cu ochii pe apartament. După o jumătate de oră, mi-a venit ideea să dau o raită prin parc, dar tocmai atunci am observat o mașină care se îndrepta spre mine pe strada pustie.

Autovehiculul s-a oprit în fața blocului. Știam a cui e mașina. Azi era luni. Am însemnat repede în agendă: „vizită șef".

Ușa din partea șoferului s-a deschis și directorul a ieșit. Îi vedeam silueta întunecată, pântecoasă, urcând agale treptele spre primul etaj.

S-a oprit în capătul holului și a ciocănit încet, preț de zece minute. Lumina s-a aprins — o pată strălucitoare inundând fereastra până atunci cufundată în beznă —, ușa s-a deschis și printr-o crăpătură am zărit jumătate din chipul Femeii cu fustă violet. Deci până la urmă era acasă!

După un schimb rapid de replici, directorul a făcut un pas înainte, gata să intre. Ea l-a oprit, supărată.

— Să nu îndrăznești să intri! Cum a fost călătoria la Ishigaki?

Vorbea de excursia cu soția, unde sărbătoriseră zece ani de căsnicie. Trebuie să-i fi ajuns la urechi vorbele șefelor de tură sau vreun binevoitor avusese grijă să-i spună.

— De ce vrei să vorbim de asta? N-are nici o importantă!

— Ba pentru mine are! a țipat ea.

— Nu pentru asta am venit! a urlat la rândul lui directorul.

— Nu? Atunci pentru ce, mă rog, ai venit?

— Vreau să discutăm despre lucrurile pe care le-ai furat, a zis el, coborându-și vocea.

— Și tu mă crezi o hoață?

— Ăă, păi…

Directorul a aruncat o privire înăuntru.

— Am văzut la tine unele lucruri de la serviciu. Căni, pahare…

— Da, le-am adus să le folosesc. De ce crezi c-aș vrea să le vând?

— Școala care a organizat târgul e la câteva străzi mai încolo.

— Te asigur că nu-mi stă în caracter să fac asta!
— Ssst! Vorbește mai încet!
— Ți-a trecut vreodată prin cap că altcineva e de vină? De ce să-mi pui mie în cârcă ceva ce n-am făcut? Și mai zici că mai iubești! De asta te-ai dus la Ishigaki cu nevastă-ta?!
— Ia mai scutește-mă cu atâta Ishigaki!
Am auzit o plesnitură. Directorul o lovise peste față.
— Au!
— Scuze. M-am cam ambalat. Îmi pare rău. Taci și ascultă-mă o clipă. M-au luat și pe mine la ochi. Vulpile alea bătrâne știu că ne-am combinat și cred ca eu am orchestrat totul. Lumea mă vorbește pe la spate. Ce nebunie! De ce aș vinde produse la târg? Dar… poate că tot rău-i spre bine.
— Cum adică?
— Chiar nu știi de ce am venit? Te lămuresc imediat. Vreau să dai o declarație.
— Ce declarație?
— O declarație în care să recunoști că tu ai pus totul la cale și că eu n-am nici un amestec în asta. Vreau să-i duci declarația managerului hotelului.
— Cee? a ridicat ea vocea. Doar ți-am spus că nu eu am furat lucrurile.
— Minți!
— Ba nu, e adevărul gol-goluț!
— Termină cu balivernele! Ai împărțit copiilor de la școală prăjituri scumpe și fructe de la hotel. Erau pentru oaspeții noștri. Ai furat de la clienți și le-ai dus pe ascuns elevilor de la școală, care apoi au vândut prosoapele și paharele la târg. Și ghici ce? Copiii au recunoscut că au fost puși de o femeie. Nu-mi spune că nu știai!
— Nu, nu știam!
— Te-ai folosit de faptul că lucrai la noi ca să vinzi produsele hotelului.
— Taci! Cum adică m-am folosit de faptul că lucram la hotel?! Ia nu mă lua de sus! Crezi că nu știu ce-ți poate pielea?! Nu-i zi în care să nu te duci să-ți faci siesta în camerele goale. Te încui pe dinăuntru, și, după ce te-ai umflat de somn, te răsfeți cu o cafeluță. Nici măcar n-ai bunul simț să-ți speli ceașca!
— Și ce? Toți fac asta!
— Stai, că n-am terminat. Să-ți aduc aminte de Reina Igarashi, care a stat la noi la hotel? Tu i-ai șutit chiloții, nu?
— Ăă…
— Deci tu ai fost! Mă întreb ce făceai ghemuit în fața ușii ei. Cred că scotoceai în sacoșa agățată de clanță, plină cu rufele pe care voia să le dea la curățat. Voiai să vezi ce-ți pică în mână. Te-am văzut cu ochii

mei cum ai scos niște desuuri roșii pe care ți le-ai îndesat în buzunarul pantalonilor. Pun capul jos că erau chiloțeii divei. Incredibil! Mi se întoarce stomacul pe dos! Libidinosule!

— Termină!

— Perversule!

— Încetează! Încă o dată îți spun că…

— Au, mă doare! Dă-mi drumul! Las’ că vezi tu! Am eu grijă să le spun tuturor: soției, colegelor de la birou, managerului hotelului.

— Gata!

Directorul a apucat-o de umeri.

— Te-am rugat să te potolești! Dacă le spui, o să fie vai si-amar de tine!

Apoi a început s-o zgâlțâie cu atâta îndârjire, că am auzit cum i-a pârâit gâtul. Dar ea s-a ținut tare. Cu prima ocazie s-a smucit din strânsoare, s-a lăsat puțin în jos, și, ochind un punct sensibil, s-a pornit să-i care pumni în burdihan. El a gemut și s-a împleticit. Ea i-a tras un genunchi zdravăn între picioare și o scatoalcă peste față. Directorul s-a prins de bară cu ambele mâini și a dat să se îndrepte, însă balustrada era așa de șubredă, că a cedat sub greutatea lui. Cu o trosnitură groaznică, bara s-a rupt și directorul s-a dus de-a berbeleacu’ pe trepte.

Femeia cu fustă violet a coborât scările în fugă, tremurând ca varga.

— Tomo dragule! a strigat, lăsându-se pe vine și întinzându-și mâna după el. Tomo, Tomo, iubitule! l-a jelit ea, scuturându-l de zor. Răspunde-mi, iubi! Vino-ți în fire! Trezește-te! Tomo, Tomo dragule, trezește-te! Tomo, răspunde-mi!

— Ssst! i-am zis.

Ea s-a întors spre mine. Lacrimile și mucii îi mânjiseră fața palidă.

— Lasă-mă să văd!

M-am lăsat în jos între ei. Mai întâi i-am ridicat brațul drept, apoi pe cel stâng. I-am pus două degete pe gât și mi-am lipit urechea de gura lui. Femeia cu fustă violet amuțise și îmi studia fiecare mișcare. o clipă s-a lăsat tăcerea. Apoi m-am uitat în sus și i-am spus:

— Îmi pare rău, a murit.

Femeia cu fustă violet a spus ceva atât de încet, încât de-abia am auzit-o. Ceva de genul: „Nu se poate!”

— Nu se poate! Nu se poate! a zis ea din ce în ce mai tare.

— E de la căzătură. I-a stat inima.

— O, nuu! Nu, nu, nu! Ce ghinion! Nu pot să cred!

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu, nuu! Dragule, deschide ochii, te rog! Trezește-te! Tomo, Tomo!

Femeia cu fustă violet, disperată, a prins să-l scuture iar. Am apucat-o de mâini.

— Degeaba. E mort de-a binelea. Vino-ți în fire. Asta este. A murit. N-ai cum să-l mai învii. Trebuie să fugi.

— Să fug?

— Da, am încuviințat eu. N-avem vreme de pierdut. Poliția o să apară dintr-o clipă într-alta.

— Poliția?

— Cineva te-a auzit țipând și i-a alertat. Trebuie să pleci înainte să vină.

— Poftim?

— Hai odată!

— Dar…

— Nici un dar. Trebuie să dai fuga la stație. E un autobuz în direcția Komori la 20:02. Ai patru minute să ajungi acolo. Știu că ai făcut atletism în tinerețe, așa că s-ar putea să-l prinzi. Autobuzul ajunge la gară la 20:34. Coboară și suie-te în rapidul de Yamasaka. Yamasaka se scrie cu ideograma „yama”, de la orașul Yamaguchi, și „saka”, de la orașul Ōsaka. Ai priceput? Ya-ma-sa-ka! Într-unul dintre dulăpioarele pentru bagaje de la ieșirea de vest a gării o să dai peste o geantă neagră de piele. Ia-o! În ea sunt o borsetă, un prosop și schimburi pentru două-trei zile. Într-un buzunăraș al borsetei o să găsești o bancnotă de cinci mii de yeni, împăturită cu grijă. Cumpără-ți cu ea un bilet de tren. Înăuntrul ei se mai află o geantă de voiaj, un rucsac mare, niște pungi de la supermarket și alte mărunțișuri. Nu-ți bate capul cu ele. o să iau eu restul lucrurilor, apoi o să vin după tine.

— Bine… dar…

— Mi-ar plăcea să mergem împreună, dar nu sunt deloc bună la alergat. Mă tem că te-aș încetini și n-ai mai prinde autobuzul de 20:02. Stai liniștită. Vin cu cel de 20:22. o să iau următorul tren, sau cel de după, o să fie bine. E mai înțelept să călătorim separat, ca să trecem mai ușor neobservate. Dacă ți se face foame, cumpără-ți un pachețel cu banii din borsetă. A, nu ți-am spus la ce stație să cobori! Rapidul va avea trei opriri. Dă-te jos la cea de-a treia stație, Santokuji. Când ieși din gară o să vezi un hotel pentru oamenii de afaceri, hotelul Takagi. Să nu te aștepți la cine știe ce. Baia și dușurile sunt comune. Stai acolo peste noapte. După ce te-ai cazat, încearcă să te odihnești. Aoleu, era să te las să pleci fără să-ți dau cheia de la dulăpiorul pentru bagaje. Ai grijă să-l încui la loc. Să vedem unde să-mi lași cheia… Pune-o lângă telefonul public de culoare verde. E unul imediat după șirul de dulăpioare pentru bagaje. Dedesubtul lui o să găsești o carte de telefoane. Bagă cheia în paginile ei, undeva la mijloc.

— Dar…

— Îmi dau seama că ești îngrijorată c-o să stai noaptea într-un loc necunoscut, dar e musai să te odihnești și să-ți încarci bateriile. De mâine trebuie să-ți cauți de lucru. Oricum o să vin și eu, așa că ne organizăm noi cumva. Poate ne angajăm undeva unde să ne primească pe amândouă. Haide, nu face figura asta! Chiar dacă nu găsim imediat de muncă, o să fie bine. În geanta de piele avem tot ce ne trebuie: provizii, haine de schimb, bani – nu ne lipsește nimic. Sigur, nu e mare lucru, dar destul cât să ne cârpim o vreme.

— Nu, nu asta voiam să te întreb…

— Dar ce?

— De ce, Gondō-san, ești atât de…

Pe moment am realizat că Femeia cu fustă violet nu mai plângea. Doi ochi mici și rotunzi mă fixau insistent.

Am scuturat din cap în tăcere.

Nu voiam să fiu nici Gondō-san, nici șefa de tură Gondō.

— Spune-mi Femeia cu pulover galben.

Am avut senzația că o aud zicând:

— Deci tu ești? Tu ești Femeia cu pulover galben?

De fapt, nu spusese nimic, doar mă țintuia cu privirea.

Am întins binișor mâna și am ciupit-o ușor de nas.

— E timpul să pleci. Nu-ți face griji. Vin și eu imediat.

— Dar…

— Hai, fuguța! Mai sunt trei minute până vine autobuzul.

I-am arătat ceasul. Ea s-a sculat de jos, privind încă năucită la trupul neînsuflețit al directorului.

— Două minute, i-am strigat, iar ea și-a ridicat brusc privirea.

Nici n-a apucat să se pună în mișcare, că s-a întors din nou spre mine.

— Ce mai e? Du-te!

— N-am nici un sfanț…

— Ce?

— Trebuie să trec să-mi iau bani de acasă, altfel n-am cu ce să-mi cumpăr bilet de autobuz.

— Poftim!

— Ce-i ăsta?

— Nu vezi? Un abonament? Haide, grăbește-te! Mai ai un minut.

Femeia cu fustă violet a pornit-o ca din pușcă.

În scurt timp s-a auzit sirena poliției, iar eu am hotărât că era momentul s-o șterg.

Ei, acu-i-acu’, mi-am zis.

20

Pentru că i-am dat abonamentul, a trebuit să trec pe acasă, poate mai găseam ceva bănuți sau lucruri de valoare.

Când am ajuns la ușa de la intrare cu răsuflarea tăiată, am văzut că era încuiată cu ditamai lacătul. Am luat ghiveciul de flori din apropiere și am spart fereastra ca să pătrund înăuntru.

Din fericire, apartamentul era exact așa cum îl lăsasem: plapuma și televizorul lângă fereastră, câteva sacoșe în mijlocul camerei sărăcăcioase. Curentul electric îmi fusese tăiat. Am tras de firul plafonierei. S-a auzit un clic, dar asta a fost tot. Joia trecută executorii judecătorești lipiseră o înștiințare de evacuare a apartamentului. La scurt timp după aceea mă refugiasem într-o cafenea *manga*[19] de lângă gară. Am luat cam tot ce se putea – obiectele de valoare, haine, articole pentru igiena zilnică (periuță, pastă, pieptăn), mâncare, chiar și o oală – și le-am depozitat într-un dulăpior pentru bagaje din gară. Le puteam ține acolo trei zile. Tocmai în dimineața aceea le scosesem din dulăpior și le transferasem într-altul.

Chiar dacă nu putusem să car toată casa cu mine, se adunaseră destule catrafuse. Am renunțat la lucrurile mari și la tot ce nu era de strictă necesitate.

Să mai fi rămas ceva de vândut? Câteva ore am scormonit în apartament pe întuneric până când, pe fundul raftului de sus al dulapului, am dat de o cutie de tablă în care fuseseră cândva sărățele. Pe ea scria „amintiri”. Deja pierdusem ultimul autobuz.

Mai bine mergeam pe jos până la gară! Tocmai atunci am găsit cutia. Înăuntru era un breloc de lemn în formă de palmier, o carte poștală cu o scenă dintr-un *anime* și o monedă jubiliară de la un târg internațional de acum câțiva ani.

Dimineața la prima oră m-au suit în autobuz, strângând în mână moneda.

Am băgat-o în cutia de lângă șofer[20], dar mi-a venit înapoi. Am încercat de mai multe ori. Panicată, am scăpat moneda pe jos. Șoferul s-a întors bănuitor spre mine și a întins mâna după ea de parcă ar fi vrut să spună „ce-avem noi aici?”.

După ce a întors moneda de cinci sute de yeni pe toate fețele, a observat că pe ea scria Expoziția Tsukuba 1985.

— Ce raritate! a șoptit.

Și, scotocindu-se în geantă și apoi în portofel, a scos o monedă de cinci sute de yeni și mi-a dat-o în locul celei jubiliare. Mă așteptasem să facă o criză de nervi și să mă ia la întrebări. Am răsuflat ușurată și am plătit biletul. Îmi mai rămăseseră trei sute de yeni.

Ajunsă la gară, m-am dus glonț la telefonul public. Pe raftul de dedesubt erau trei cărți de telefon. Tocmai voiam s-o iau pe cea de deasupra s-o frunzăresc, când am realizat că nu este nevoie. În dreapta mea am văzut cheia în încuietoarea dulăpiorului în care îmi pusesem lucrurile.

Am deschis ușa. Dulapul era gol-goluț! Femeia cu fustă violet răsese tot — geanta de piele, borseta, rucsacul… Și doar îi spusesem să nu se atingă de ele!

Poate o luasem prea repede și nu pricepuse ce i-am zis. Uimitor cum de reușise să se urce în tren cu bagaje atât de voluminoase.

M-am oprit în fața aparatelor de bilete, căutând din priviri niște doamne cumsecade.

— Nu aveți cumva o sută de yeni?

Am rugat trei cucoane și, spre surprinderea mea, toate mi-au lăsat în palmă o monedă de o sută de yeni.

A patra oară însă am avut ghinion. Femeia, care la prima vedere părea de treabă, m-a luat la rost:

— Cară-te de aici, sau chem impiegatul!

Am șters-o imediat. Sperasem să strâng 4 200 de yeni pentru biletul de rapid, dar trebuia să mă descurc cu ce aveam. Am cumpărat de la aparat cel mai ieftin bilet și m-am urcat într-un personal care pleca la 7:20 dimineața.

Mi-au luat șase ore să ajung la Santokuji! Pe drum am avut parte numai de ghinioane: unui pasager i s-a făcut rău, semafoarele de pe o anumită porțiune de traseu nu funcționau… Am fost nevoită să schimb cinci trenuri, dar, din fericire, nimeni n-a venit să-mi controleze biletul. Am ajuns cu bine la gara Santokuji la 13:25. La plecare am depus biletul în cutia de lemn de lângă aparate și m-am îndreptat spre hotelul Takagi, punctul nostru de întâlnire.

Recepționerul își făcea probabil siesta. Am sunat de cinci ori. Într-un final a catadicsit să apară din spatele perdeluțelor, căscând. L-am tot descusut, dar el mi-a răspuns invariabil:

— Nu, n-am văzut pe nimeni care să corespundă descrierii dumneavoastră.

— Nu se poate! Trebuie să se fi cazat aici cu puțin înainte de miezul nopții.

Dacă totul ar fi decurs conform planului, Femeia cu fustă violet s-ar fi urcat în autobuzul de 20:02, ar fi luat rapidul și ar fi ajuns la destinație la 22:50. Sigur apucase să se cazeze — asta dacă nu cumva hotelul fusese plin.

Recepționerul a răsfoit fără chef un registru pe care scria „lista de oaspeți”.

— Noaptea trecută am avut… unu, doi, trei… cinci oaspeți. Toți bărbați. Nicio femeie.

— Nicio femeie?

— Exact.

— Sunteți sigur?

— Foarte.

— Unde credeți că s-a dus?

— Habar n-am, mi-a răspuns.

M-au trecut toate căldurile. Să se fi dat jos din tren la altă stație? Îi spusesem că o să vin imediat după ea, cu trenul următor. Să mă fi așteptat pe peron și, cum n-am apărut, să se fi supărat și să se fi ascuns de mine?

Am căutat-o peste tot — în jurul gării, pe fiecare străduță din zonă. Nu eram atât de fraieră să mă duc la poliție, dar i-am chestionat pe toți vânzătorii de la magazinele din apropiere, ba chiar și pe trecători.

— Caut o femeie… Cu părul lung… în jur de treizeci de ani…

— Cum era îmbrăcată?

Voiam să le spun că purta o fustă violet, dar am ezitat. Cu ce fusese îmbrăcată noaptea trecută? Chiar nu-mi aminteam…

Unde naiba să se fi dus?

21

Zilele trecute s-au făcut angajări. Candidata avea deja experiență. Și-a intrat repede în mână, dar colegele o vorbeau pe la spate că nu știe să salute și că nu auzeau ce spune. O să-i facă zile fripte și sărmana își va lua repede câmpii. Ar fi avut nevoie de cineva care s-o ajute la vocalize și s-o învețe să salute. Din păcate, directorul era în spital.

Nu demult am fost să-l vizităm. L-am fi obosit peste măsură dacă veneam toate la spital, așa că, până la urmă, am tras la sorți. M-am numărat printre cele patru norocoase, însă Tsukada-san, deși nu fusese aleasă, s-a dat peste cap și a venit cu noi.

Spitalul de fizioterapie unde era internat directorul se afla la zece minute de mers pe jos de la hotel.

În salonul de patru paturi, doar două erau ocupate. Într-unul din ele stătea tolănit un bătrânel slab, care se uita la televizorul suspendat de tavan.

Am așteptat câteva minute până când directorul și-a făcut apariția împreună cu soția.

— Domnule director! V-ați dat deja jos din pat!

Doamna Tsukada s-a repezit să-l îmbrățișeze.

— Ușurel, ușurel!

Nevastă-sa l-a prins să nu vină grămadă jos.

— Ce bine! a zis Tsukada-san care s-a pornit să-l maseze zelos pe mână. Mi-am făcut o mie de griji!

— Au, au, mai încet… Cum de ați venit toate?

— Ce întrebare! Am vrut să te vedem, desigur, a declarat doamna Tsukada, umflându-se în pene.

— Drăguț din partea voastră, a răspuns soția, înclinându-și capul.

— Puteați să fi sunat înainte, a zis directorul.

— Am sunat! Dar probabil nu vi s-a transmis mesajul, a replicat doamna Tsukada, întorcându-se către soția bolnavului. Nici nu mă așteptam să arăți așa de bine!

— Nu trebuia să vă faceți atâtea griji, a spus nevasta surâzătoare.

Pesemne că zvonurile că în casa lor cântă găina erau niște scorneli. „Doamna director” nu era deloc machiată și părea o prezență discretă. Din clipa în care am intrat, n-a știut cum să-și mai cocoloșească soțul.

— În ritmul ăsta, mâine o să ne pomenim cu tine la lucru! a zis șefa

de tură Hamamoto.
— Prostii! a protestat directorul, dându-i cârja soției și lăsându-se pe marginea patului cu un zâmbet chinuit.
— Când te externează? l-a descusut șefa de tură Tachibana.
— De miercuri în două săptămâni.
— Ce veste minunată!
— Dar va trebui să mai folosesc o vreme cârjele și să vin la consult regulat. Cine știe când mă voi recupera complet?
— Sunt sigură că te vei descurca excelent la birou. Fii pe pace, nimeni nu-i absurd să-i ceară cuiva cu piciorul în ghips să facă muncă fizică, a spus doamna Tsukada.
— Da, dar…
— Ne e tare dor de tine! În lipsa ta, managerul hotelului vine în fiecare dimineață la ședințe. Groaznic! Ce mod mai deprimant să-ți începi ziua! Nu-i așa, doamnelor?
Și s-a uitat în jur, în timp ce toată lumea a aprobat voioasă.
— A… zis ceva? a întrebat directorul.
— Cum adică?
— Despre… știți voi cine…
— Despre… fătuca aceea?
Directorul a încuviințat.
— A zis că acum chestiunea e de competența poliției. Asta-i tot ce-a spus.
— A poliției?
Directorul s-a încruntat.
— Așa ne-a spus la prima ședință de după incident: „De acum chestiunea-i de competența poliției!” Și a mai adăugat că speră că te vei însănătoși repede.
— Aha..
— Ce bine că te vor externa curând! a exclamat doamna Tachibana. O clipă am crezut că ți-a sunat ceasul după așa o căzătură urâtă.
— Tachibana-san! a înghiontit-o șefa de tură Hamamoto. Nu mai vorbi așa!
— Ha-ha-ha! Glumeam.
— De fapt și eu mi-am zis că până aici mi-a fost, a spus directorul. La spital vedeam totul în ceață. Am crezut că ajunsesem pe norișorii din rai!
— Ai scăpat ieftin cu câteva vânătăi și niște oase rupte!
— Îmi pare rău că v-ați făcut probleme pentru el!
Soția directorului și-a înclinat din nou capul.
— Ei, asta-i bună! Până la urmă el e cel care a avut cel mai mult de suferit!
— Așa-i. Descreierata aia l-a urmărit săptămâni la rând.
— Nici una dintre noi n-a bănuit nimic. Vă vedeam deseori

împreună, dar am crezut că pur și simplu vă simțiți bine în compania celuilalt. Poate chiar vă combinaserăți… Hopa, n-am vrut să spun asta în prezența doamnei…

— Nu-i nimic, a zis nevasta directorului, scuturând din cap. Soțul meu n-a fost suficient de ferm s-o țină la distanță.

— N-aveam nicio șansă! M-a amenințat că, dacă nu mă întâlnesc cu ea, o să vă facă rău ție și fetiței noastre.

— Ce femeie odioasă! a comentat doamna Tsukada.

— Ați pățit ceva? a întrebat-o temătoare doamna Hamamoto pe soția directorului.

— Nu chiar, deși în ultima vreme primeam zilnic tot felul de telefoane dubioase. Bine că n-a mers mai departe. Nu mi-era de mine, ci de fetița noastră…

— Gata! Să nu ne mai gândim la asta! Bine că m-a împins pe mine de pe scări, și nu pe tine, sau pe Arisa!

— Nu mai vorbi așa!

— Cum să te bucuri c-ai fost îmbrâncit pe scări?! Te rog să nu te mai învinovățești atât! Individa aia-i de vină! Și nu doar că s-a ținut scai de tine, dar mai era și hoață pe deasupra!

— Acum, că mă gândesc la rece, nu trebuia să mă fi dus singur la ea în seara aceea!

— Ei, ai crezut că măcar în ceasul al doisprezecelea puteai s-o aduci cu picioarele pe pământ.

— Da… Chiar i-am zis: „Dacă ți-e frică, vin cu tine. O să-i explic managerului hotelului ce-ai făcut și o să-i cer scuze în locul tău."

— Și ce-a zis?

— A făcut o criză de nervi și…

— Și ți-a făcut vânt pe scări.

— Ce monstru!

Toată lumea a amuțit brusc. Bătrânul din patul de alături adormise la televizor. Sforăiturile i se amestecau cu sunetul ce i se revărsa din căști.

Prima care a rupt tăcerea a fost nevasta directorului.

— Vai, am uitat să vă aduc scaune! O să merg până la camera asistentelor să fac rost de câteva.

— Nu, nu vă deranjați. Oricum eram pe picior de plecare, a zis doamna Tsukada.

— V-am adus floricele!

Șefa de tură Hamamoto a întins un buchet cu orhidee achiziționate în drum spre spital.

— Am cumpărat și niște *purin*.

Doamna Tachibana i-a dat soției o pungă de plastic.

— Nu trebuia să vă deranjați! Dacă nu vă grăbiți prea tare, vă rog să mai rămâneți. O să fac un ceai.

— Noi… noi am ar cam trebui să…
— Vă rog, soțul meu se plictisește doar cu mine.
— Chiar așa. Haideți, mai stați puțin, a zis și directorul.
— Bine atunci, să vă ajut. Mă duc după scaune în camera asistentelor.
— Și eu.
— Și eu.
— Eu o să vă dau o mână de ajutor la ceai.
— Pot să pun florile în vaza asta?
— Desigur. Chicineta-i chiar aici.
Doamnele au pornit-o după soția directorului. Li se auzeau papucii lipăind pe holurile spitalului.
Salonul s-a cufundat din nou în tăcere. Ușa automată s-a închis încet și directorul a răsuflat ușurat.
— Domnule director! am îndrăznit să vorbesc.
— Vai ce m-ai speriat! De când ești acolo, Gondō-san?
— De la început.
— Scuze, nu te-am observat. Mi-ai tras o sperietură! Te rog, ia loc.
Directorul mi-a arătat un scaun pliant rezemat de perete. L-am desfăcut și m-am așezat.
— Domnule director, aș vrea să vă rog ceva.
— Ce…? Ce-i cu tine? Ai o față așa de gravă.
Directorul s-a tras puțin înapoi.
— Aș vrea ca discuția aceasta să rămână între noi.
Directorul a înghițit în sec.
— Ce s-a întâmplat?
— Am o mare rugăminte.
— Hai, spune odată!
Am lăsat capul în jos.
— Vă rog din tot sufletul.
— Ce… ce? Mă faci să mă simt prost.
— Vreau să-mi măriți salariul.
— Poftim?
— Vă rog! Și mai vreau să mi-l dați în avans. Vă implor, domnule director.
— Ce te-a apucat? Mă pui într-o situație tare delicată. Nu-i nici momentul, nici locul…
— Vă rog…
— Stai o clipă și uită-te la mine — nu-ți mai lăsa capul în jos. Îmi pare rău, dar nu sunt în măsură să decid chestiuni financiare. Trebuie să mă consult cu conducerea. Dacă îți măresc salariul, atunci trebuie să-l măresc pe al tuturor șefelor de tură.
— Nu puteți convinge conducerea să vă aprobe cererea? Ba eu cred că da…

— Ce tot spui? Nu se poate. Nu-i așa ușor precum pare. Mai întâi trebuie să se facă o comisie. Cum să convoci o comisie pentru cineva care lucrează de ochii lumii? Chiar crezi că ai vreo șansă, Gondō-san? Mă mir că n-ai fost concediată până acum. Vii târziu, pleci devreme, îți iei liber după cum te taie capul. Ai idee câte sesizări am primit pe numele tău de la colegele care se plângeau că dispăreai ca măgarul în ceață? N-ai nici o șansă să primești un salariu mai mare. Exclus!

— În cazul acesta, aș vrea un împrumut.

— Poftim?

— Vă rog. Nu mai am un sfanț.

— De ce crezi că ți-aș împrumuta vreun ban?

— De ce nu? Sunteți șeful meu!

— Ei, asta-i bună!

— N-am nici măcar abonament de autobuz.

— Și ce are asta a face cu mine?

— Trebuie să vin la muncă pe jos. De la o cafenea *manga*.

— Dar ce s-a întâmplat cu apartamentul tău?

— Nu mi-am plătit chiria și m-au evacuat.

— Păi…

— Vă implor, domnule director.

— Ei, hai. Mi se rupe sufletul de tine, dar n-am cum să te ajut.

— Vă rog, poate totuși vă răzgândiți…

— Chiar nu se poate. Nu pricepi? E imposibil. Zău dacă te-nțeleg! De obicei stai în banca ta, fără să scoți o vorbă, iar acum, când în sfârșit deschizi gura, îmi ceri să te împrumut. Chiar n-ai pic de rușine?! Ce naiba, ești om în toată firea! Ce purtare mai e și asta?! De ce nu le dai de știre rudelor? Unde locuiește familia ta?

— Domnule director…

— Înțelege odată că nu se poate!

— N-o să spun nimănui că ați furat desuurile Reinei Igarashi.

— Poftim?

— Nu spun nimănui. Pe cuvânt.

După o lungă tăcere, directorul a zis cu glas scăzut.

— Bine, o să mă mai gândesc.

— Mulțumesc. Apreciez foarte mult.

Între timp în chicinetă cele două femei făceau ceaiul și vorbeau cu însuflețire.

— Serios? Felicitări!

Strigătele de bucurie ale doamnei Tsukada răzbăteau până în salon. Care să fi fost vestea cea mare? Când le-am întrebat mi-au spus că directorul avea să fie din nou tătic. La anul soția lui urma să nască.

22

Azi aveam timp berechet!

Am întins rufele la uscat, am făcut curat, m-am uitat la televizor, am luat micul-dejun, am lenevit puțin în pat, după care am tras o raită pe la farmacie, pe la prăvălia cu *saké* și pe la patiserie. În drum spre casă am făcut un mic ocol prin parc și m-am așezat pe cea mai ferită dintre cele trei bănci de la intrarea sudică — „locul special rezervat" pentru Femeia cu fustă violet.

Trebuia să fiu vigilentă. Nu voiam să las pe oricine să stea aici, de aceea am hotărât că acest locșor mi se cuvine. Bineînțeles că observasem pancarta pe care scria: „Lăsați-i și pe alții să se așeze!", însă deocamdată nu se plânsese nimeni. Dacă din întâmplare, cineva — poate chiar proprietara de drept — m-ar fi bătut pe umăr și mi-ar fi zis: „Hei, aici stau eu!", i-aș fi dat bucuroasă locul.

Am pus lângă mine sacoșa cu cumpărături și am scos din ea o pungă cu o brioșă cu cremă de lapte. Încă mai era caldă. Am rupt-o pe din două și mi-am pus jumătate în poală. Tocmai când eram pe cale să mușc din cealaltă jumătate, am simțit o bătaie ușoară pe umeri. „La țanc!" mi-am zis.

Când am ridicat privirea, am văzut cum un copil o rupe la fugă, chicotind.

Observații

[←1]

Joc la care cei doi participanți mimează simultan unul dintre cele trei elemente: hârtia (simbolizată de palma întinsă), foarfecă (redată prin ridicarea degetelor arătător și mijlociu, închipuind o foarfecă) și piatra (reprezentată de un pumn). Câștigătorul se stabilește prin următoarele reguli: hârtia învelește piatra (iese victorios cel care a mimat hârtia), foarfeca taie hârtia (câștigă cel care a arătat foarfecă), iar piatra strică foarfeca (victoria revine celui care a mimat piatra).

[←2]

Mafia japoneză.

[←3]

Cărți cu benzi desenate, foarte populare în Japonia în rândul tinerilor, cât și al adulților.

[←4]

Săptămâna dintre 29 aprilie și 5 mai, care cuprinde un șir de sărbători legale.

[←5]

Turtițe de făină și pudră de hrișcă, originare din China, umplute cu pastă de fasole roșie, sau, mai rar, cu gem de castane.

[←6]

Tip de hotel apărut în Japonia cu încăperi de mărimea unui pat, nu suficient de înalte cât să stai în capul oaselor. Camerele seamănă cu niște incubatoare mari, adaptate dimensiunilor umane.

[←7]

Joc mecanic interactiv cu bile de metal, asemănător jocului *flipper*, printre puținele jocuri de noroc tolerate în Japonia.

[←8]

San – apelativ pentru domn sau doamnă.

[←9]

Sistem de scriere japonez în care fiecare semn grafic reprezintă o silabă. *Hiragana* se folosește pentru cuvintele de origine japoneză sau cele preluate din chineză.

[←10]

Varietate de măr din zona Aomori, obținută în 1983 prin încrucișarea a. două soiuri autohtone, Fuji și Mutsu. Mărul Hokuto a intrat în Canea Recordurilor drept cel mai greu măr din lume.

[←11]

Fluturarea mâinii în dreptul feței este echivalentul nonverbal al cuvântului „nu”.

[←12]

Muzică ușoară japoneză, datând de la sfârșitul anilor ’70, cu puternice accente sentimentale.

[←13]

Desert de origine germană, extrem de popular în Japonia.

[←14]

Ceai verde, prăjit într un vas de porțelan.

[←15]

Orez în formă de triunghi, învelit într-o foaie subțire din alge uscate și având diferite umpluturi: ton cu maioneză, prune murate etc.

[←16]

Supă din tăiețăi lați.

[←17]

Mici bucățele iuți de orez uscat și presat, tratat cu sos de soia, una dintre cele mai populare gustări din Japonia.

[←18]

Murături coreene iuți, făcute din varză chinezească.

[←19]

Tip de cafenea din Japonia unde se pot citi cafenelele sunt prevăzute cu mici camere cu paturi.

[←20]

În autobuzele japoneze călătoria se achită punându-se banii într-o cutie specială de lângă șofer.